

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 731

DE SCHAT VAN DEN TEMPEL

20 CENT

Het was een vreeselijk half uur, dat toen volgde.
Het afschuwelijke beest kroop van den een naar den ander over de tafel rond.

NIEUWE SERIE

De schat van den Tempel

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

RAFFLES ZOEKT AFLEIDING.

Een lang aangehouden geeuw, geslaakt in de prachtig gemeubileerde bibliotheek van de schoone villa, welke John Raffles, de Groote Onbekende, in Cromwellstreet te Londen bewoonde, deed de vriend van Lord Aberdeen — want dat was de naam, waaronder Raffles sedert jaren hier in alle veiligheid woonde — verschrikt opzien.

— Lieve hemel, Edward! riep de jonge man uit. Je maakt mij werkelijk aan het schrikken! Ik was juist in interessante lectuur verdiept!

— Alleen die lectuur is interessant, die wij menschen zelfven schrijven, zeide Raffles, die op een sofa lag en zijn beide armen met een lui gebaar omhoog stak.

— Maar het is geschiedenis!

— Dan is het wat anders! In de geschiedenis komen nog wel eens belangwekkende dingen voor. Ik heb altijd met veel belangstelling de daden van een Lucretia Borgia, een Cathérine de Médicis, een Alva en andere historische personen gelezen, die boven de middelmaat uitstaken.

— Je verveelt je dus wel erg, dat die ontstellende geeuw je zooeven ontsnapte, vroeg Charles Brand, de vriend en vertrouwde van den Lord-inbreker.

— Ik kan het niet anders dan beamen! Misschien ligt het aan de temperatuur, die inderdaad twintig graden te hoog is; wij behoorden op dit oogenblik aan de kust in het zand te liggen, of wel in de Schotsche Hooglanden op een van mijn buitenplaatsen te wonen! Ik begrijp niet wat ons bezielt, dat wij hier in het smoorheete Londen blijven, waar thans niets voorvalt, en dat krioelt van vreemdelingen, terwijl de echte Londenaar naar de badplaats zijner keuze is vertrokken!

— Bedenk een nieuw plan! Geef je hersens eens nieuw werk! Dat zou je afleiden! hernam Charles Brand.

— Dat is het juist! Daar heb ik voor het oogenblik in het geheel geen lust in! Het gaat mij als Sherlock Holmes, de man die nooit bestaan heeft... Ik heb oogenblikken van totale geestelijke inzinking, waarop ik niets kan uitvoeren, waarop mijn denkvermogen als het ware verlamd schijnt. Er valt ook al niets voor, waarbij ik mijn speurtalent eens vrij spel kan geven! Want je weet, dat ik in mijn vrijen tijd heel gaarne optreedt als een tweede Lutin of Lecocq!

— Zeker, en je hebt op dat gebied, laat ik het je eerlijk mogen zeggen, al heel wat lauweren

geplukt! Het is reeds herhaaldelijk voorgekomen dat je Baxter, den inspecteur van Scotland Yard, hebt bijgestaan en raadselen hebt weten op te lossen, die voor hem ten eeuwigen dage in de dikste duisternis gehuld zouden zijn gebleven, zonder jouw tusschenkomst.

— Ik wil niet ontkennen, dat Lord Aberdeen hem als amateur-detective meermalen diensten heeft bewezen!

— Hij moest eens weten, dat die vriendelijke hulp hem werd aangeboden openbaar of verborgen, door denzelfden man, die hij nu reeds jaren tevergeefs zoekt, zonder er ooit in te slagen, hem te vinden!

— En toch ben ik slechts korten tijd geleden in handen van de politie geweest! Als jij er toen niet geweest was, zou het met mijn loopbaan als Lord Lister, alias John Raffles, waarschijnlijk voor geruimen tijd en misschien wel voor goed uit zijn geweest.

— O, laten we daar niet over spreken! Het was niet anders dan een staaltje van mijn plicht! Wij hebben ons weinig zoo goed geamuseerd als bij dien zeldzamen bokswedstrijd!

— Dat is waar — het was een prachtig geval!

Raffles stond op en rekte zich uit. Ik ga eens naar het dak, vervolgde hij. Misschien valt er door de periscoop wat te zien! In ieder geval verdrijf ik mij daarmee den tijd wat!

— Ik ga mede! Ik wil ook wel wat frissche lucht happen!

— Uitstekend! Dan heb ik aangenaam gezelschap!

De twee vrienden verlieten het groote vertrek, waar zij reeds zoovele plannen hadden beraamd en gingen met de lift tot aan de bovenste verdieping van het groote huis.

Daar gekomen, liepen zij over de vliering tot zij een smalle trap bereikten, en bestegen deze tot zij aan een klein portaal kwamen, dat door een groot luik van het dak was gescheiden.

Dit bevond zich op zoo'n geringen afstand van hun hoofd, dat de beide mannen gebukt moesten loopen.

Raffles, die vooraan liep, duwde de bout op zijde waarmede het dakluik gesloten was en opende het.

Brand volgde hem.

Zij bevonden zich nu op een gedeelte van het dak, dat vrij ver uitstak boven het overige van de villa.

Hij was aan alle zijden omgeven door een tamelijk hoogen muur, zoodat het voor iemand, die zich op straat bevond, onmogelijk was te zien, of er zich iemand op het dak bevond.

Slechts wanneer men tot vlak voor de borstwering naderde, zou het den overburen, maar ook hun alleen mogelijk zijn, de personen te onderscheiden, die zich op het hoog gelegen dak bevonden.

Maar Raffles kwam hier ook zelden of nooit.

Zoodra zij door het luik geklommen waren, richtten de twee mannen hun schreden naar den achterkant van het dak, aan de zijde van den grooten tuin.

Heel in de verte waren de huizen te zien, die aan gene zijde van het parkhek gelegen waren.

Op eenigen meters afstands voor den muur bevond zich een klein eveneens van steen opgetrokken huisje, dat wel iets geleek op den uitkijktoren van een duikboot.

Het vertoonde daarmede nog meer overeenkomst, want uit het dak stak een dunne, aan het uiteinde gebogen pijp, in den vorm van een periscoop.

Raffles opende met een zonderling gevormden sleutel de deur van het huisje en trad binnen, gevolgd door Brand.

Zij bevonden zich nu in een hokje dat ongeveer een meter in het vierkant mat.

In het midden daarvan bevond zich op een stalen buis bevestigd, een ronde spiegel van dik glas, in een koperen rand gevat, die in alle mogelijke richtingen draaibaar was.

Op eenigen afstand van de oppervlakte van dezen spiegel bevond zich het onderste uiteinde van de periscoopbuis.

Deze was voorzien van een stel zeer sterk vergrootende lenzen, die Raffles naar willekeur kon regelen en waardoor hij tot zelfs de verst verwijderde voorwerpen zeer groot op den spiegel kon projecteren.

Twee stoelen vormden voor het overige het geheele ameublement van dezen „uitkijktoren”.

De beide vrienden zetten zich ieder aan een zijde van den spiegel neer.

Raffles nam den dop van het uiteinde van de buis af, die de lenzen tegen het indringen van stof moest beschermen, en dadelijk vertoonde zich een vaag beeld op den spiegel.

Raffles greep een klein handwiel vast, dat zich naast zijn zijde in den wand bevond en draaide zoo lang, tot het beeld op den spiegel haarscherp geworden was.

He! Strand! riep Brand uit.

Inderdaad, de spiegel vertoonde op dit oogenblik een zeer duidelijk beeld van een groot gedeelte van dezen wereldberoemden verkeersweg.

Men kon duidelijk de voorbijgangers zien, die heen en weer drentelden voorbij de prachtige winkels en zelfs de opschriften boven de etalages duidelijk onderscheiden, ofschoon de hartader van Londen zich op bijna drie kilometer afstands van de villa bevond.

Raffles draaide aan een ander wiel.

Nu werd de oppervlakte van het strand, dat men in den spiegel kon zien, dadelijk kleiner, maar daarentegen werden de figuurtjes der voor-

bijgangers grooter, en dus duidelijker te herkennen.

— Het is toch een prachtige uitvinding! riep Brand vol verwondering uit.

— En ik geloof te mogen zeggen, zeide Raffles, niet zonder een vleugje trots, dat dit lensstelsel, dat ik zelf heb uitgevonden, nog nergens op deze wijze is toegepast.

Al sprekende had hij den spiegel een paar slagen omgedraaid en in een anderen stand gebracht.

Hij tuurde met belangstelling op de oppervlakte van het prachtig geslepen glas, en zeide toen tot zijn secretaris:

— Nu heb ik de standplaats van de auto's bij Piccadilly Circus op het glas, en de knorrige chauffeur mankeert ook niet! Hij kijkt weer alsof hij de geheele wereld wel zou willen vergiftigen!

Brand boog zich over het glas en keek aandachtig toe.

— Ja, zeide hij, het is vreemd! Ik heb dien man, ook als wij er voorbijgingen, nog nooit zien lachen.

— En mij is opgevallen, dat hij maar hoogst zelden een vrachtje aanneemt of krijgt! Hij schijnt de menschen, die een auto willen huren, steeds zoo af te snauwen, dat die maar gauw naar een van zijn makkers gaan.

— Ja, het is een zonderlinge sinjeur! Ik kom bijna dagelijks voorbij zijn standplaats en altijd heeft hij hetzelfde sombere gezicht en zit hij onbeweeglijk op den bok van zijn wagen.

— Dat is mij ook opgevallen, hernam Raffles. Ik heb wel eens een paar woorden met hem willen wisselen, maar het is mij nooit goed gelukt. De man keek mij met een paar woedende oogen aan, beet op zijn lippen en draaide mij den rug toe.

Plotseling hield hij op en wees met uitgestreken vinger naar de spiegelende oppervlakte, waar nu zeer duidelijk een gedeelte van Piccadilly Circus met de standplaats der huurauto's te zien was.

Er stonden op dat oogenblik slechts twee wagens.

— Ik geloof zoo waar dat onze man voor het eerst een vrachtje aanneemt! riep Raffles vol belangstelling uit.

— Ja, waarlijk! riep Brand. Het is een vrouw!

— Zeg maar gerust een dame! Zij is zeer fraai gekleed. Als je nauwkeurig toekijkt, kun je zelfs zien, dat zij een regelmatig, hoewel bleek gelaat heeft. Zie eens hoe onze chauffeur zich uitslooft om haar in zijn auto te helpen. Wel, wat is die man veranderd! Hij is een en al leven! En vroeger zat hij steeds als een marmeren standbeeld op den bok!

— Misschien heeft de schoonheid van de dame die van den wagen gebruik wil maken,

hem wel zoo overstuur gemaakt, zeide Brand lachend.

— Het is mogelijk, bromde Raffles. Hij is een geheel ander mensch geworden. Hé, wat zonderling! Zij schijnt te aarzelen om in te stappen en schijnt den chauffeur, die zoo overgedienstig is, niet erg te vertrouwen. Maar nu neemt zij toch een besluit — zij stapt in — de chauffeur springt met ongewoone haast op zijn bok en rijdt weg! Kijk, zij komen deze richting uit.

Raffles verdraaide snel de lenzen, zoodat het beeld in grootte aanmerkelijk toenam.

— Wat een aardig gezicht! riep Brand uit. Het is of de auto regelrecht hier het vertrekje zal binnenrijden.

— Daar let ik minder op, bromde Raffles. ik kijk naar het gezicht van den chauffeur. Het is een geheel ander gelaat geworden.

— Wat lees je er dan op?

— Dat is niet duidelijk te zien! Maar wel kan ik merken, dat het zeer bleek is en dat zijn oogen fonkelen.

— Weet je wat ik geloof, Edward, riep Brand lachend uit. Onze vriend zal eenvoudig een afspraakje hebben met een of andere rijke dame, dat is alles!

— Het is best mogelijk dat je gelijk hebt, Charles! zeide Raffles onverschillig, terwijl hij den spiegel weder in een anderen stand bracht. Maar dan vind ik het van die rijke dame nog al onvoorzichtig om dat midden op den dag te doen. Piccadilly Circus is een zeer druk punt en zij loopt daar kans iedere seconde een paar kennissen te ontmoeten.

— Nu, wat zou dat? Die kennissen kennen haar, maar ze kennen toch den chauffeur niet!

— Nu goed, je zult je zin hebben! hernam Raffles glimlachend. Als het niet romantisch is deugt het niet.

— Kijk, nu staat het Parlementsgebouw op den spiegel! riep Brand uit.

— Als wij nog wat wachten, kunnen wij misschien de ministers naar hun kabinetzitting zien gaan!

De beide vrienden bleven nog eenigen tijd door den periscoop het drukke gewoel in de city van Londen gadeslaan en begaven zich toen weder naar de bibliotheek, waar Lord William Aberdeen zijn vriend eenige zakenbrieven dicteerde.

In den loop der jaren was het een vaste gewoonte van Brand geworden Raffles die kleine vriendendienst te bewijzen.

Vervolgens lunchten zij en gingen daarop een wandeling maken.

Toen zij Piccadilly Circus zouden oversteken, bleef Raffles eenigszins verbaasd stilstaan.

— Waar kijk je naar? vroeg Brand.

— Ik kijk naar iets, wat er niet is! antwoordde Raffles.

— En wat is er dan niet?

— De auto van onzen somberen chauffeur!

— Welnu, wat zou dat?

— Wat dat zou? Dat hij die dame zeker een heel eind uit de buurt heeft moeten brengen, want het is twee en een half uur geleden, toen wij hem met haar zagen vertrekken.

— Maar hij kan toch in dien tijd wel een anderen rit gedaan hebben.

— Dat is niet onmogelijk, maar het komt mij onwaarschijnlijk voor! Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb zoo'n voorgevoel, dat er achter deze zaak meer zit. Wij kunnen ons gemakkelijk zekerheid verschaffen.

Hij liep snel naar de standplaats van de huurauto's en sprak een der chauffeurs aan.

— Wel goede man, eide hij lachend, je brommerige kameraad is vandaag zeker ziek?

— Neen Sir, antwoordde de chauffeur, hij is zoo gezond als een visch. Zijn nijdigheid schijnt hem te voeden, zooals mij een portie Irish Stew. Neen, hij is met een vrachtje uit en waar hij zit mag de hemel weten.

Raffles wist wat hij weten wilde en dadelijk nam zijn gezicht een onverschillige uitdrukking aan.

— Nu, ik ben blij voor hem, dat hij wat te doen heeft, zeide hij.

— Moet mijnheer mijn auto niet hebben? vroeg de chauffeur.

— Vandaag niet, man. Het weder is te mooi en ik heb geen haast.

Hij slenterde verder en voegde zich weder bij Brand, die op eenigen afstand stond te wachten.

— Nu, hoe is het, vroeg deze.

— Het is zooals ik dacht — hij is twee en een half uur weg!

— Nu, zeide Brand met een slim lachje, dan is het ook zooals ik dacht — dan heeft onze vriend ze achter den elleboog en heel eenvoudig een rendez-vous met die schoone dame.

— Ik ben bang, dat je fantasie je wel wat al te ver voert, beste Charles, zeide Raffles glimlachend.

Zij spraken nog eenigen tijd over het geval door, en veranderden daarna al spoedig het onderwerp van hun gesprek.

Des avonds dacht geen van de beide vrienden ook maar een enkel oogenblik aan wat zij door den periscoop gezien hadden, noch wat daarop gevolgd was.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een welkom geschenk geven, koop dan een blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIMZINNIGE MOORD.

Vijf dagen lafer zat Raffles aan het ontbijt, verdiept in de lezing van een bijblad van de „Times” toen hij daarin plotseling werd opgeschrikt door een luide kreet van Brand, die tegenover hem zat en een ander stuk van de „Times” naast zijn bord had neergelegd.

— Wat is er te doen? vroeg Raffles verbaasd. Zie je spoken?

— Het scheelt niet veel! riep Brand uit.

— Dat moet wel, want je gelaat is doodsbaleek!

— Ik geloof het gaarne! En jij zult ook wel schrikken, als ik je zeg dat de juwelier Hennoch Bridgewater hedenmorgen vermoord in zijn slaapkamer is gevonden!

— Wat zeg je daar? riep Raffles verschrikt

uit. De juwelier van Fleetstreet?

— Juist! Bij wien wij herhaaldelijk aan huis zijn geweest en die zelfs op het lijstje heeft gestaan om door ons met een nachtelijk bezoek te worden vereerd!

— Heeft men den dader?

— Geen spoor van te bekenen.

— Op welke wijze is hij vermoord?

— Men heeft er geen flauw vermoeden van.

— Kom nu!

— Het is zooals ik je zeg! Maar laat ik je het berichtje even voorlezen, dan kun je zelf oordeelen.

— Ga je gang, zeide Raffles, terwijl hij zijn bijblad wegwierp en zich vol belangstelling tot luisteren zette.

Brand nam de „Times” ter hand en las het volgende berichtje voor, onder „Stadsnieuws” geplaatst:

Een geheimzinnige moord in Fleetstreet.

In den afgelopen nacht is de welbekende juwelier Hennoch Bridgewater het slachtoffer geworden van een raadselachtigen moord! Men zal zich herinneren, dat wij eenige dagen geleden op gezag van den overledene zelf, mededeelden, dat zijn echtgenoot wegens gezondheidsredenen eenigen tijd op reis was gegaan.

Wij vernemen thans echter uit gezaghebbende bron, dat hier van een vrijwillig vertrek geen sprake is geweest en dit maakt de geheele zaak nog veel ingewikkelder. Het is ons namelijk gebleken, dat de heer Bridgewater er reeds den dag na het vertrek van zijn echtgenoot de politie in kennis stelde met haar verdwijnen, want men kan het niet anders noemen. In hoeverre deze vlucht van mevrouw Bridgewater in verband moet worden gebracht met den moord op haar echtgenoot zal de justitie moeten uitmaken.

Toen de kamerbediende van den juwelier Bridgewater, Jefferson Shirk, hedenmorgen op den gewonen tijd naar de slaapkamer van zijn meester ging om deze te wekken, kreeg hij op zijn herhaald kloppen geen antwoord. Ongerust door deze stilte ging hij een paar andere bedienden halen en toen er op hun herhaald gebons op de deur nog geen antwoord kwam, braken zij met geweld de deur open. Een vreeselijk schouwspel trof hun blikken. Hennoch Bridgewater lag midden in het vertrek op den vloer uitgestrekt. Hij was in nachtgewaad. Zijn oogen waren geopend en staarden met een uitdrukking van nameloze afschuw en schrik naar de zoldering. Een klein tafeltje voor het bed was ondersteboven geworpen, de lade was er uitgevallen en daarnaast lag een groote revolver,

het geheele magazijn nog met scherpe patronen gevuld. Midden in het vertrek stond een groote tafel. De doode man had een slip van het tafelkleed krampachtig in de gesloten vuist geklemd.

De bedienden snelden op den doode toe en onderzochten hem nauwkeurig. Er was echter geen spoor van uiterlijk geweld op zijn lichaam waar te nemen.

Dadelijk werd een dokter getelefoneerd en deze verklaarde, dat hij alleen niets durfde beslissen, daar hij hier voor een zeer zonderling geval stond. Klaarblijkelijk was de dood aan vergiftiging te wijten. Hij wenschte zich echter een beslist oordeel voor te behouden, tot hij met een confrater geconfereerd had.

Dadelijk werd de heer Sullivan uit Scotland Yard geroepen, die met eenige detectives het vertrek nauwkeurig onderzocht. Zij vonden niets bijzonders, met uitzondering van een paar zeer oude gouden munten, blijkbaar Spaansche matten of dubloenen, die los in het vertrek op den grond verstrooid lagen.

De kleine brandkast, die in het vertrek stond, was echter onaangeroerd en dit juist maakt deze misdaad tot een zeer lastig op te lossen vraagstuk.

— Dat is net iets voor de politie, bromde Raffles.

— Wat bedoel je? vroeg Brand verbaasd.

— Ik bedoel, dat die omstandigheid 't vraagstuk integendeel zeer zou kunnen vergemakkelijken — ik kan mij echter wel vergissen — daarvoor zou ik de plaatselijke gesteldheid zelf eens moeten opnemen. Wie weet wat die uilskui-kens van een detectives over het hoofd hebben gezien. Die menschen zijn zoo aan hun eeuwige sleur vastgeroest, dat zij altijd in hetzelfde kringetje redeneeren en zich onmogelijk kunnen losmaken van hun ingekankerde vooroordeelen! Staat er soms nog wat meer in het bericht?

— Niets wat de moeite waard is! De doode is op het bed gelegd en zal daar blijven, tot hij nogmaals geschouwd is.

— Er wordt dus niets vermist?

— Tot duverre niet!

— En zijn vrouw is nog altijd zoek?

— Nog altijd!

Raffles keek peinzend op het tafellaken en kruimelde een stukje geroosterd brood tusschen zijn nerveuse vingers.

— Het is een ingewikkelde zaak, dat is het zeker! zeide hij in gedachten. Dat men een juwelier vermoordt en dan zijn brandkast onaangeroerd laat, is heel zonderling! Altijd als er geen andere beweegredenen dan roofzucht in het spel zijn.

— Maar de moordenaar kan wel in zijn werk gestoord zijn!

— Dat zou dan wel in het verslag vermeld zijn geworden, dunkt mij. A propos, dat alles schijnt wel zeer stil in zijn werk te zijn gegaan. Heeft niemand van de bedienden eenig gerucht gehoord?

— Zij slapen in een anderen vleugel van het gebouw, antwoordde Brand, nadat hij nogmaals een blik in het verslag van de „Times” had geworpen. Zij allen verklaren, dat zij volsrekt niets gehoord hebben.

— Dus er sliep niemand in hetzelfde gedeelte van het huis?

— Dat schijnt zoo!

— Wonderlijk! Wonderlijk! mompelde Raffles.

Hij liep eenige malen de kamer op en neer en stond voor het raam stil in de houding welke Brand zoo goed van hem kende en die er op wees dat hij weder al zijn energie en levendigheid terug had gekregen.

Plotseling wendde de Groote Onbekende zich naar hem om en zeide:

— Beste Charles, ik wil je wel bekennen dat die zaak mij groot belang inboezemt. Ik heb dien Bridgewater steeds een belangwekkenden persoon gevonden! Er is voor het oogenblik, naar het schijnt, voor mij toch niets te doen als misdadiger — welnu, laat ik mij dan eens verdienstelijk maken als handlanger van de wet!

— Wat! riep Brand vol verbazing uit. Meen je dat in ernst?

— Zulke dingen zeg ik steeds in vollen ernst, dat weet je well!

— Dus jij wilt naar de politie gaan en je aanbieden als haar helper?

— Ik denk er niet aan!

— Maar wat wil je dan?

— Ik wil mij eenvoudig zoo spoedig mogelijk naar het huis van den vermoorde begeven en daar een onderzoek op mijn eigen houtje instellen — dat is alles!

— Dat is alles! Jij hebt makkelijk praten! Je verbeeldt je toch niet, dat je daar zoo maar binnen komt! Het huis wordt natuurlijk door politie bewaakt!

— Daaraan twijfel ik geen oogenblik!

— Welnu dan?

— Maar ik denk toch wel dat ik er toegang krijg, als ik mijzelf als ambtenaar van het gezag uitgeef.

Brand keek zijn vriend vol bewondering aan.

— Zou je dat wagen? vroeg hij.

— Jij waagt het toch ook well! antwoordde Raffles lakoniek.

— Wat wil je zeggen? riep Brand uit. Meen je daarmee, dat ik met je mee moet gaan!

— Niets anders! antwoordde Raffles kalm.

— Maar als wij gesnapt worden?

— Waarom zouden wij dat?

— Waarom? Een van de agenten behoeft maar naar ons identiteitsbewijs te vragen, en wij zijn er bij.

— Als zij daarnaar vragen, dan zal ik ze hun toonen.

— Heb je die dan?

— Ik zou al een zeer middelmatig type zijn, als ik daarvan niet ruimschoots voorzien was, antwoordde Raffles eenvoudig. Misschien herinner je zelf wel, dat wij ongeveer drie maanden geleden van zulke bewijzen gebruik hebben gemaakt?

— Dat is waar! riep Brand uit. Ik herinner het mij nu zeer goed. Het was in de zaak van je schatkamer op het eiland Thorghatten, toen wij dien dollen autorit dwars door Engeland hebben gemaakt.

— Juist! Zou je het niet interessant vinden om met mij mede te gaan?

— Natuurlijk zou ik dat! En daarom zeg ik: van harte graag. Ik zal dadelijk een paar keurige inspecteurs-uniformen uit onzen voorraad halen.

— Neen, geen uniformen, dat is volstrekt overbodig. Wij zijn eenvoudig detectives! In een stad als Londen is het natuurlijk onmogelijk dat iedere agent zijn collega's allen kent. Laten wij voort maken, voor men al te veel aan den staat van zaken verandert zooals die hedenochtend was.

De twee mannen snelden naar hun slaapkamer en hadden binnen een half uur hun gelaat en hun kleederen een zoo grondige verandering doen ondergaan, dat zij volstrekt onherkenbaar waren geworden.

Zij hadden nu het echte type van den Londen-schen detective, met zwaar neerhangende snorren en dikke wenkbrauwen, waaronder hun oogen bijna geheel schuil gingen.

Een sjofel colbertje en een kaashoedje maakten hun toilet uit.

Daarna begaf Raffles zich naar de bibliotheek en nam uit een geheim vak van zijn schrijftafel een bundeltje prachtig nagemaakte papieren, identiteitsbewijzen, persinsignes, enz., waaruit hij twee politiemedailles nam, zooals iedere Londensche detective er een moet toonen als men hem naar zijn identiteit vraagt.

— Zie zoo, riep hij vroolijk uit, wij zijn gereed!

— Zouden wij ons niet wapenen?

— Dat dunkt mij overbodig, maar voor alle zekerheid zullen wij toch maar een revolver bij ons steken. Men kan nooit weten! Die Sullivan is zoo deksels slim en als wij in het nauw zouden worden gedreven, zouden wij wel verplicht zijn ons te verdedigen.

De twee vrienden voorzagen zich in hun slaapkamer ieder van een browning en verlie-

ten daarop de villa door de deur in het park, die in een zeer stille zijstraat uitkwam, die zoo goed als niet bewoond was.

Zij liepen deze zijstraat ten einde en riepen een taxi aan.

Raffles gaf den chauffeur het adres van Hennoch Bridgewater op.

De man scheen reeds op de hoogte te zijn van wat daar was voorgevallen, want hij keek zijn beide passagiers onderzoekend aan.

Daarop zette de auto zich in beweging en ongeveer twintig minuten later hield zij stil voor het prachtige heerenhuis, waarvan alle gordijnen thans gesloten waren.

Zooals Raffles wel verwacht had, werd hij dadelijk tegengehouden door een agent die aan de deur had postgevat, maar die hem en Brand onmiddellijk liet passeeren, nadat zij hun politiepenning hadden laten zien.

— Zijn er veel agenten in huis? Vroeg Brand den man.

— Neen Sir! Er is er een in de bediendenkamer en dan nog een in de slaapkamer van den vermoorde. Wij zijn nu slechts met z'n drieën hier.

— Is mijnheer Sullivan al hier geweest?

— Zeker, Sir, hij is een kwartier geleden heen gegaan, maar keert voor den lunch nog eens terug.

— Mooi zoo! Wij gaan nu naar boven, om nog enkele aanwijzingen te zoeken als dat mogelijk is!

— Ik vrees dat het niet veel zal geven, Sir, zeide de agent schouderophalend. Mijnheer Sullivan zelf zeide, dat hij er geen kop of staart aan kon vinden.

— Nu, wie weet hoe het toeval ons helpt, zeide Raffles lachend.

Hij knikte den man vriendelijk toe en ging, daar hij in dit huis, waar hij reeds vroeger herhaaldelijk de gast was geweest, vrij goed den weg kende, zonder aarzelen de groote marmere trap op, die naar de eerste verdieping leidde.

Het was doodstil in het groote huis.

Geen geluid werd vernomen, behalve in de verte de eentonige stappen van den agent, die voor de deur van de slaapkamer op en neder schilderde.

Raffles en Brand gingen op het geluid af.

Zij moesten daartoe een breeden corridor en vervolgens een korte tamelijk smalle zijgang volgen.

Dadelijk trad de agent met groote stappen op hen toe en vroeg wat zij verlangden.

Maar ook op hem had de vertooning van den penning een verrassende uitwerking.

Hij was dadelijk een en al ijver en opende zelf de deur van de slaapkamer voor de beide gewaande detectives.

— Zal ik met u mee naar binnen gaan, Sir? vroeg hij.

— Dat is onnoodig, agent, antwoordde Raffles vriendelijk. Als ik iets wil weten, dan zal ik het je wel vragen. Blijf maar liever op post staan en houd ongewenschte bezoekers op een afstand.

De agent sloeg aan en verliet het vertrek, waarvan hij de deur weder achter zich sloot.

Daar het slaapvertrek aan den achterkant van het huis was gelegen en de vensters op den grooten tuin uitzagen, had men de gordijnen voor de beide ramen niet neergelaten.

Het licht stroomde dan ook vrijelijk 't groote vertrek binnen.

Het eerste wat in deze kamer in het oog viel, was het geweldig groote praalbed, dat in het midden van het vertrek met het hoofdeinde tegen een der wanden was geplaatst.

Raffles trad er op toe.

Boven op de dekens was het lijk van den vermoorden juwelier neergelegd, geheel met een laken bedekt.

Raffles sloeg zonder eenige aarzeling dit laken terug en begon den doode met de grootste nauwkeurigheid te onderzoeken. Hij betastte het hoofd aan alle kanten en schudde na eenigen tijd nadenkend het hoofd.

— Zonderling! bromde hij. Maar wat zoek ik ook! Als de man vannacht ditzelfde nachthemd heeft gedragen, kan hij natuurlijk onmogelijk met een dolk zijn neergestoken want dan zouden wij bloedvlekken moeten vinden, en het linnen is vlekkeloos wit!

Weer boog hij zich over den doode heen en zette zijn onderzoek voort met een geduld, dat slechts Brand vermocht te begrijpen.

Wat zijn meester zich eenmaal had voorgenomen, dat bracht hij ten uitvoer, al zouden er jaren mee verlopen!

Plotseling slaakte Raffles een lichten kreet en bekeek met de grootste aandacht een vlek op een der beenen van den doode, vlak onder de knie.

Hij haalde snel een vergrootglas uit zijn binnenzak, knielde voor het bed neder en bekeek de plek, terwijl hij een zacht sissend geluid uitstiet.

Brand kwam nieuwsgierig naderbij.

— Heb je al iets ontdekt? vroeg hij op fluisterenden toon.

— Dat geloof ik haast wel, antwoordde Raffles. Zie jij niets aan het been van den doode?

Brand boog zich over het bed en keek nauwkeurig toe.

— Ik kan niets anders zien dan een paar heel kleine zwarte stipjes, die dicht bij elkander zijn gelegen.

— Die fijne stipjes, beste Charles, zijn de

oorzaak van Bridgewater's dood! Ik kan je nu daar niets verder van zeggen — later!

Hij wandelde met zijn handen in zijn zakken naar een van de ramen en plaatste zich met den rug daartegen om op zijn gemak het vertrek op te nemen.

— Wil je zoo goed zijn, Charles, vroeg hij na eenigen tijd, eens aan den agent te vragen, wat men heeft gedaan met de voorwerpen die er gevonden zijn.

Brand bracht de vraag aan den agent over en keerde spoedig weder terug.

— Hij zegt, dat er weinig gevonden is, berichtte hij, en dat weinige moet in een klein handvalies gedaan zijn, dat Sullivan zal medenemen, wanneer hij weer terugkomt.

— Ah, ik zie het al staan, daar op tafel, zeide Raffles. Wil je eens zien of het open is?

Brand ging naar de tafel toe, waarop een kleine city-bag stond en trachtte tevergeefs haar te openen.

— De tasch is op slot, zeide hij zacht.

— Heb je een looptje bij je? Steek dan het slot maar even open, maar voorzichtig, dat Sullivan het niet merkt.

Brand haalde een klein bosje loopers uit een zijner zakken en had binnen enkele oogenblikken het slot behendig geopend.

Hij kwam nu met de tasch naar Raffles toe en deze wierp er een blik in.

— Dat zijn waarschijnlijk de gouden munten, waarvan het bericht in de „Times” gewaagt, mompelde hij, terwijl hij de goudstukken door zijn vingers liet glijden.

Hij nam er een in de hand en bekeek die met groote aandacht.

— Het is een Indische munt van omstreeks 1600, zeide hij. Ik heb eenig verstand van oude munten en ik geloof niet dat ik mij vergis.

Hoe zouden die in 's hemelsnaam hier in het vertrek zijn gekomen, riep Brand. Zou Bridgewater die dingen in zijn bezit hebben gehad?

— Dat is niet geheel onmogelijk, daar men ze hem in zijn kwaliteit van juwelier wel kan hebben gegeven om er een collier of een armband van te maken. Maar dan begrijp ik niet, waarom die dingen juist in den nacht van den moord zoo maar over den vloer verspreid zijn, terwijl, ook al weer volgens het bericht in de „Times” de brandkast in het geheel niet is open geweest, en daaruit ook niets wordt vermist.

Raffles nam nu eenige andere munten ter hand en bekeek ze nauwkeurig.

— Het zijn ware prachtstukken! riep hij vol bewondering uit. Ze zijn allen zeer oud en van verschillende landen.

— Zou het onmogelijk zijn, dat zij tot een of anderen verborgen schat hebben behoord?

— Niet alleen is dat niet onmogelijk, maar ik acht het zelfs zeer waarschijnlijk, antwoordde Raffles.

Hij deed de munten weder in de tasch en sloot deze zorgvuldig.

Dat schijnt alles te zijn wat zij hebben kunnen vinden, zeide hij, veel is het niet.

Hij verliet nu zijn plaats aan het raam en begon langzaam de kamer rond te wandelen, steeds met de handen in de zakken gestoken en met dien eigenaardigen glans in de oogen, dien Brand er steeds in waarnam, als Raffles ingespanssen ergens over nadacht.

In een hoek van de kamer gekomen bleef hij plotseling stilstaan en wierp een blik op den vloer.

Brand keek aandachtig naar hem.

Weer liet Raffles dat eigenaardige gefluit hooren.

Daarop keerde hij zich tot Charles met de vraag:

— Zouden de bedienden nog allen op vrije voeten zijn?

— Dat geloof ik wel!

— Ga het dan eens informeeren bij den agent en kom mij het antwoord brengen — ik wou graag weten of hier een kat in huis is!

Een kat? riep Brand vol verbazing uit. Wat zou die in 's hemelsnaam met deze misdaad uitstaande kunnen hebben.

— Heel weinig, dat stem ik je toe, maar ik wou het toch graag weten, ga nu maar gauw!

Brand verliet het vertrek en keerde bijna onmiddellijk weder terug met het antwoord.

— Alle bedienden zijn nog hier in huis Edward! Sullivan heeft hen echter allen bevel gegeven hier te blijven tot hij terugkwam.

— Mooi zoo, zij zullen dus wel in het dienstvertrek zijn?

— Ja, naast de keuken.

— Dan ga ik er heen, ik kom over tien minuten weer terug.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES OP ONDERZOEK UIT.

Raffles snelde het vertrek uit en liep de trappen af, stak de vestibule over en had spoedig het bediendenvertrek bereikt, waar het dienstpersoneel zwijgend en bedrukt bijeen zat.

Er waren zes personen, een keukenmeid, een kamermeisje, een kamener, de butler, een kamerbediende en een huisknecht.

Raffles deed dadelijk zijn penning zien en viel met de deur in huis.

— Kunt gij mij ook zeggen of hier ooit een kat in huis is gehouden?

De butler scheen het aan zijn waardigheid verplicht te achten om voor de anderen het woord te voeren.

Hij stond op en trad op den gewaanden detectief toe.

— Er is hier nooit een kat in huis geweest, Sir. Mevrouw was bang voor die dieren en mijnheer hield in het geheel niet van beesten.

— Zoo man, ik dank je voor je inlichting. Ik zie dat gij hier met z'n zessen zijt. Vormt gij het geheele dienstpersoneel?

— Jawel, Sir!

— Gij zijt zeker reeds allen lang in dienst van den heer Hennoch Bridgewater geweest?

— Allen, mijnheer, behalve Price Collingham, die pas vijf dagen geleden hier is gekomen.

De butler wierp een schuinen blik naar een man in de uniform van huisknecht, die op eenigen afstand zwijgend op een stoel zat en volstrekt geen belang in het gesprek scheen te stellen.

Raffles deed eenige stappen voorwaarts, om den aangeduidene beter in het gelaat te kunnen zien.

Zijn gelaat teekende de grootste verbazing, toen hij den bediende vlak in het gelaat zag.

Maar hij wist zich onmiddellijk te bedwingen en vroeg op kalmen toon:

— Zijt gij vijf dagen geleden hier in dienst getreden?

— Ja, mijnheer, antwoordde Price Collingham, terwijl hij Raffles strak aankeek.

— Ei zoo! Waart gij voor dien tijd ook huisknecht?

— Acht gij het noodzakelijk om dat te weten, merkte de huisknecht op scherpen toon op, terwijl zijn donkere oogen fonkelden.

— Ik zou u tenminste raden om mij te antwoorden op mijn vragen, antwoordde Raffles

kalm, dat kan u niet anders dan ten goede komen.

— Welnu dan, ja, ik ben jaren lang huisknecht geweest!

— Waar, als ik vragen mag? ging Raffles onverstoorbaar door.

Het gelaat van den gevraagde vertrok krampachtig toen hij op doffen toon antwoordde:

— In Indië als gij het weten wilt! Hebt gij nu genoeg vernomen, mijnheer bemoeial?

— Ik doe niet anders dan mijn plicht, mijn beste man, hernam Raffles bedaard.

— Maar uw superieur die hier zooeven geweest is, heeft die zotte vragen niet gesteld, ging Price Collingham voort.

— Misschien was hij minder nieuwsgierig dan ik, zeide Raffles. Ik kan er nu eenmaal niets aan doen, maar ik weet gaarne steeds het naadje van de kous. Neem weer plaats als ik u verzoeken mag; ik wilde nog enkele vragen stellen en dan zal ik u met rust laten. Wie is Jefferson Shirk van u?

De kamerbediende, een man van omstreeks veertigjarigen leeftijd, met een smal en bleek gelaat, stond op.

Hij scheen zeer onder den indruk van het gebeurde en zijn oogen knipperden zenuwachtig toen hij opstond om Raffles te woord te staan.

— Ik ben Jefferson Shirk, mijnheer, wilt gij mij alles nog eens laten vertellen? Gij ziet toch wel, hoezeer wij allen onder het voorval gebukt gaan.

— Het spijt mij, beste man, maar ik zal toch genoodzaakt zijn je nog eenige minuten op de pijnbank te laten, merkte Raffles op. Als ik mij niet vergis zijt gij degene, die uw meester des morgens wekt?

— Ja, mijnheer!

— Brengt gij hem zijn ontbijt binnen?

— Dat is te zeggen — slechts een kop chocolade en eenige kleine biscuitjes. Mijnheer was altijd gewoon het ontbijt met mevrouw samen te gebruiken.

— Hetgeen natuurlijk niet meer ging, sinds mevrouw Bridgewater op zulk een zonderlinge wijze verdwenen is, vulde Raffles den zin aan, terwijl hij schijnbaar onverschillig van den een naar den ander keek.

De kamerbediende zweeg verlegen en Raffles vervolgde:

— Brengt gij die chocolade steeds geheel gereed binnen?

— Zeker, Sir!

— Dus gij kwaamt bijvoorbeeld nooit met de melk en de bus cacaopoeder afzonderlijk de kamer binnen?

— Welneen, mijnheer, nooit! riep Shirk verbaasd uit, daar hij volstrekt niet begreep, waarop die vragen moesten uitloopen.

— Geen van u allen houdt er klandestien een klein aapje, een konijntje, een marmotje of iets dergelijks op na? vroeg Raffles verder, terwijl hij alle bedienden een voor een scherp aankeek. Antwoordt mij naar waarheid, want de zaak is van het hoogste gewicht.

Alle bedienden antwoordden dadelijk, dat zij het nooit gewaagd zouden hebben in het geheim dieren in huis te halen, van welken aard dan ook.

Alleen Price Collingham, die zijn donkere groote oogen geen oogenblik van den gewaanden detective had afgehouden, had op de vraag van Raffles gezweven.

— En gij, Price Collingham? zoo richtte Raffles zich tot den huisknecht. Hebt gij niet gehoord wat ik vroeg?

— Ik heb het zeer goed gehoord, mijnheer. Laat ik u zeggen, dat ik mij met dergelijke onzinnigheden nooit heb opgehouden.

— Dat had gij wel dadelijk kunnen zeggen, hernam Raffles barsch.

Daarop wendde hij zich weder tot Shirk en zeide:

— Ik wensch je nog eenige vragen te stellen, ga even met mij het vertrek uit.

De kamerbediende volgde hem zwijgend en bevend van zenuwachtigheid.

Zoodra zij buiten de deur waren, die Raffles zorgvuldig sloot, zeide de kamerdienaar jammerend:

— Waartoe dient toch al dat vragen, mijnheer? Gij zult toch geen oogenblik vermoeden...

— Wees gerust, Jefferson Shirk, zeide Raffles, terwijl hij den kamerdienaar de hand op den schouder legde. Gij hebt niets te vrezen, want ik weet wel, dat gij met deze misdaad niets uitstaande hebt.

— Ik dank u voor die woorden, mijnheer, riep de kamerbediende verheugd uit; gij neemt mij werkelijk een pak van het hart. Gij zult wel kunnen begrijpen, hoe ongerust mijn vrouw en kinderen sedert vanmorgen moeten zijn.

— Dat begrijp ik heel goed! Ik verzeker je, dat de zaak binnenkort zal zijn opgelost. Op het oogenblik hebt gij niets anders te doen, dan mij op enkele vragen nog antwoord te geven, maar pas op, dat gij er met geen enkel woord tegenover de andere bedienden over rept.

— Dat beloof ik u, mijnheer.

— Dat is heel verstandig van je, want in het

tegenovergestelde geval zou de opheldering nog wel eens geruimen tijd op zich kunnen laten wachten en dan zou ik er niet voor kunnen instaan, dat men je spoedig vrijuit liet gaan.

— Vraag slechts, mijnheer, en ik zal u zoo goed ik kan antwoorden.

Raffles nam den kamerbediende nog iets verder mee de dienstgang in, opdat men hem daarbinnen niet zou kunnen hooren en vroeg toen fluisterend:

— Welk een indruk hebt gij van Price Collingham gekregen?

— Hij is een zeer stil, in zichzelf gekeerd man, mijnheer, maar ik geloof niet dat hij een kwade inborst heeft! Ik heb hem meermalen kruimels voor de musschen in den tuin zien neerwerpen en hij was zeer goed voor den prachtigen hond van mevrouw, die alleen in huis mocht komen als mijnheer de deur uit was naar zijn zaak, maar die voor de rest altijd in den tuin moest blijven.

— Zoo, was hij zoo goed voor den hond van mevrouw, mompelde Raffles.

Daarop vervolgde hij:

— Nam uw meester hem zonder eenige getuigschriften aan?

— O neen, mijnheer, hij had integendeel zeer goede papieren! De meesten waren van Bombay!

— Hebt gij nooit iets bijzonders aan hem opgemerkt?

De kamerbediende wreef zich met de hand over het voorhoofd, als om zijn geheugen te raadplegen, en zeide toen, alsof hem plotseling iets te binnen viel, op haastigen toon:

— Hij kwam hier vijf dagen geleden met zijn koffer met kleeën en een kleinen rieten mand, een soort handtasch, maar van vrij zonderlingen vorm — ik had ze hier in Engeland nog nooit zoo gezien. Zooals dat gaat, waren wij allen natuurlijk nieuwsgierig om te weten wat er inzat. Den tweeden dag dat Collingham hier was vroeg het kamermeisje, Alice, gekscherend, of hij soms witte muizen in die tasch had, en of zij ze dan eens mocht zien. Wij allen lachten er om — het was in de keuken — maar Price Collingham werd tot onze verwondering zeer bleek, zijn gelaat nam een woeste uitdrukking aan en hij siste tusschen de tanden: „Als wij goeie vrienden willen blijven, dan bemoei je je niet met mijn bagage! Het raakt je niet wat ik meebreng!” Wij hielden het ons natuurlijk voor gezegd en er werd verder over de zaak niet gesproken, maar het is mij nooit goed uit de gedachte gegaan.

Raffles had met de grootste aandacht toegelisterd en ondertusschen eenige aantekeningen in zijn notitieboekje gemaakt.

Daarop vroeg hij:

— Was mevrouw reeds verdwenen, toen Price Collingham hier in dienst kwam?

— Neen, mijnheer, dat gebeurde op denzelfden dag, toen hij reeds eenige uren hier werkzaam was geweest.

Er verscheen een trek van groote teleurstelling op het gelaat van den Grooten Onbekende.

Hij krabde zich verlegen achter het oor en mompelde in zichzelf:

— Zou dan mijn heele berekening in de war loopen?

Snel richtte hij het hoofd weder op en vroeg haastig:

— Is hij dien eersten dag in het geheel niet uit geweest?

— Jawel, 's middags! Hij vroeg toen permisie om zijn goed te mogen halen, dat te lang wegbleef naar zijn zin.

— Hoe lang is hij ongeveer uitgebleven?

— Anderhalf uur, ten naaste bij, mijnheer.

Het gelaat van Raffles verhelderde merkbaar.

Weer maakte hij eenige aantekeningen en zeide toen:

— Ik dank je Shirk, je kunt nu wel weer teruggaan en nog eens — geen woord over wat wij hebben gesproken — dat is in je eigen belang.

— Geen woord, mijnheer!

Raffles knikte den kamerbediende bemoedigend toe en snelde weder naar de kamer waar de moord had plaats gegrepen.

Brand zat voor een van de vensters en keek uit het raam naar den grooten tuin, die zich achter het huis uitstrekte.

Zoodra Raffles binnenkwam stond hij op en ging hem haastig tegemoet.

— Je bent lang uitgebleven, zeide hij op verwijtenden toon.

— Ik kon er niets aan doen, beste Charles. Ik heb zeer belangrijke ontdekkingen gedaan, — troost je dus maar.

— En is er een kat in huis?

— Er is er nooit een geweest.

— Maar waarom wilde je dat in 's hemelsnaam weten? riep Brand verbaasd uit.

— Omdat ik gaarne had vernomen, waarvoor het schoteltje melk bestemd was, dat daar in dien hoek staat.

Brand sprong op en keek verbaasd naar den hoek van de kamer, welke Raffles hem aanwees.

Inderdaad stond daar op den vloer een theeschoteltje half vol melk, de vloer daaromheen vertoonde eenige half ingedroogde plasjes van de witte vloeistof.

Brand keek van het schoteltje naar zijn meester, haalde de wenkbrauwen hoog op en schudde het hoofd.

— Wat kan dat schoteltje melk daar beteekenen? riep hij verwonderd uit.

— Ja, ja, dat komt je wel verwonderlijk voor, is het niet? O, de boosheid kiest zonderlinge paden! Maar kom, laten wij nu maar gauw maken, dat wij weg komen, want aanstonds worden wij nog door Sullivan gesnapt en dat is niet noodig!

— Kom, wij zijn goed vermomd!

— Dat is wel mogelijk, maar hij zou ons lastige vragen kunnen stellen en ons vragen, wat wij hier eigenlijk komen doen. Bedenk dat de detectives onder het bevel van de inspecteurs gesteld zijn.

— Nu vooruit dan maar. Heb je hier niets meer te doen?

— Ik geloof dat ik wel ongeveer alles heb gezien, wat ik kon verlangen!

— En weet je wie de moordenaar is?

— Ja, antwoordde Raffles kalm.

— Maar Edward, riep Brand op een toon van ongeloof uit. Meen je dat?

— Met dergelijke dingen spot ik niet, antwoordde Raffles ernstig.

— En weet je dan ook, waar hij is?

— Ja — de moordenaar is hier in huis.

— Maar waar dan! kreet Brand, ten hoogste opgewonden.

— In een kleine rieten tasch.

En zonder op den uitroep van verbazing en ongeloof te letten, die Brand slaakte, verliet hij snel het vertrek.

HOOFDSTUK IV.

PRICE COLLINGHAM.

Op de gang stond nog steeds de politieagent op wacht.

— Hebt gij nog iets kunnen ontdekken, heeren? vroeg hij glimlachend.

— Niet veel zaaks, bromde Raffles ongeduldig.

— Nu, dat geloof ik graag! Als mijnheer Sullivan nog niet eens wat ontdekt heeft, dan zullen anderen zeker wel niet slagen!

— Dat is best mogelijk, antwoordde Raffles, die zich hield alsof hij gekrenkt was. Kom mee, collega, zoo wendde hij zich tot Brand, dan zullen wij eens zien of wij elders niets kunnen ontdekken.

De beide vrienden gingen het portaal door en daalden de groote trap weder af.

Bij de voordeur stond eveneens dezelfde agent die zij daar omstreeks een uur geleden hadden achter gelaten.

Raffles en Brand tikten aan den rand van hun hoed, openden de voordeur en gingen naar buiten.

Zij waren juist bijtijds!

Want nauwelijks hadden zij eenige passen gedaan, of daar kwam in snelle vaart de politie-auto aanrijden, die voor de deur van het sombere huis stilhield.

De beide mannen sloegen een snellen blik achter zich en zagen Sullivan uit de auto stappen, snel naar de deur gaan en aanbellen.

Zij wierpen elkaar een veelbeteekenenden blik toe en liepen snel door.

Raffles riep de eerste de beste taxi aan en gaf den chauffeur het adres van de villa in Cromwellstreet op.

Zoodra zij in de auto gezeten waren, liet Raffles zich met een diepen zucht achterover in de kussens vallen en sloot de oogen.

Brand wachtte er zich wel voor om met een enkel woord hem in zijn overpeinzingen te storen, daar hij wel begreep dat zijn vriend op het oogenblik al zijn scherp vernuft aanwendde om alle schakels van deze zonderlinge misdaad ineem te voegen.

En hoewel hij brandde van nieuwsgierigheid naar een nadere verklaring der raadselachtige woorden, die Raffles zooeven geuit had, wist hij zijn verlangen te beteugelen en trachtte hij op zijn beurt een oplossing van het raadsel te verkrijgen, ofschoon hij nog niets verder was geko-

men toen de auto voor de deur van de villa stilstond.

Nu pas opende Raffles de oogen en zeide op zachten toon tot Brand:

— Rijdt jij maar naar de tuinpoort en ga daar binnen — men behoeft ons niet steeds tezamen te zien binnengaan.

— Kom in de bibliotheek bij mij, dan zullen wij daar samen de zaak eens bepraten.

Hij sloot het portier weder en wisselde eenige woorden met den chauffeur.

De auto reed om de villa heen en hield stil voor de tuinpoort in de verlaten zijstraat.

Brand stapte uit en betaalde den chauffeur.

Hij trad snel het poortje binnen en begaf zich door het park naar een der achterdeuren van de villa, snelde naar zijn slaapkamer, legde daar zijn vermomming af en ging tenslotte naar de bibliotheek, waar hij Raffles reeds in diepe gedachten verzonken vond.

Zijn vriend scheen met groote aandacht te turen naar een voorwerp, dat voor hem op de tafel lag.

Brand trad naderbij en zag, dat het een van de gouden munten was, die Raffles blijkbaar uit de tasch had genomen.

Hij tikte hem zachtjes op den schouder en vroeg bescheiden:

— Is het niet wat gevaarlijk, Edward, dat je die gouden munt hebt medegenomen. Zij zullen haar missen en achterdocht krijgen!

— Zij mogen hun gang gaan, riep Raffles onverschillig uit. Het is trouwens volstrekt niet zeker, dat zij die munten wel geteld hebben.

Brand nam een stoel en ging tegenover hem zitten.

Nadat beiden zoo eenigen tijd zwijgend tegenover elkaar hadden gezeten, begon Brand aarzelend:

— De zaak schijnt voor jou weinig geheimen meer te hebben?

— Laat ik eerlijk zijn, Charles. Ik weet wie den moord gepleegd heeft en hoe deze gepleegd is, maar naar de innerlijke motieven zoek ik nog steeds tevergeefs — het eenige, wat ik zeker weet is, dat niet hebzucht, maar een onbluschbare wraaklust de drijfveer geweest is!

— Je zei mij zooeven, dat de moordenaar verblijf hield in een kleine rieten tasch! hernam Brand.

— En daar blijf ik ook bij, zeide Raffles glimlachend.

— Maar wat wil je daarmee dan zeggen? riep Brand uit. Wat voor een wezen was de moordenaar dan?

— Een uiterst gevaarlijk wezen, beste vriend — een moerasadder, het gevaarlijkste reptiel dat Indië kent en welks beet reeds na enkele seconden onherroepelijk den dood tengevolge heeft. Tegen het gift van dit monster is geen enkel kruid gewassen!

Brand had met groote oogen toegeluisterd.

Een trek van walging en afschuw gleed over zijn jong gelaat.

— En wie is de man die deze vreeselijke wijze heeft gekozen om zijn tegenstander van het leven te berooven?

— Die man heet Percy Collingham.

— Ik heb dien naam nooit gehoord!

— Ik ook niet en zeer vermoedelijk zal het wel een valsche zijn. Het is de naam, dien op het oogenblik de huisknecht van den vermoorde draagt. En laat ik je niet langer in onzekerheid laten — hij is identiek met den somberen chauffeur!

— Die van Piccadilly Circus? kreet Brand.

— Juist!

— Die eenige dagen geleden die mooie vrouw met zijn a uto wegbracht?

— Dezelfde! Maar je zou beter doen met het woord „ontvoeren” te gebruiken.

— En wie was die vrouw dan?

— Die vrouw was de echtgenoot van den vermoorden juwelier, Lucie Bridgewater!

— Edward — het begint mij te duizelen, riep Brand uit, terwijl hij naar zijn hoofd greep. Weet je dat alles zeker?

— Een eed zou ik er niet op durven doen, maar door eenvoudige logische redeneering moet ik wel tot deze gevolgtrekking komen. Als ik je alles verteld hebt zul je zelf tot de erkenning komen, dat het volstrekt geen goocheltoer was om tot dit resultaat te komen.

— Ik ben zeer nieuwsgierig!

— Kijk eens, de heeren detectives, met Sullivan aan het hoofd, doen onderzoek met het vooropgezette voornemen een roofmoord tot klaarheid te brengen. Zij vinden de brandkast weliswaar onaangetast en in plaats van hieruit tot wraakzucht als motief te concludeeren, wat ik direct deed, nemen zij gemakshalve maar aan dat de moordenaar verrast is en overhaast de vlucht heeft moeten nemen. En naar de werkelijke oorzaak van den dood van het slachtoffer is eenvoudig geen nader onderzoek ingesteld. Als er niet zulk een verwarring in de kamer had geheerscht, zouden de heeren waarschijnlijk in het protocol hebben neergeschreven, dat de juwelier aan een beroerte gestorven was, en dan

zou verder geen haan naar het geheele geval gekraaid hebben. Dat zal je zelf zeker ook wel duidelijk zijn?

— Als ik het jou hoor vertellen, is het al heel duidelijk, zeide Brand glimlachend, maar het is zeer de vraag of ik zelf tot die conclusie zou zijn gekomen. Dus de stipjes even onder de knie van den doode....?

— Waren niets anders dan de indrukken gemaakt door de gifttanden van dat afschuwelijk reptiel!

— En dus zou, volgens jou, Price Collingham de moerasadder in het slaapvertrek van den juwelier hebben gebracht?

Daaraan twijfel ik geen enkel oogenblik! Ik had door mijn vergrootglas spoedig genoeg den aard ontdekt van de wond, waaraan Hennoch Bridgewater gestorven is en ik kreeg volkomen zekerheid toen ik het schoteltje melk in den hoek van het vertrek zag staan. Natuurlijk was het mogelijk, dat dit voor een kat had dienst gedaan, maar toen ik op mijn navraag hoorde, dat er zulke beesten niet in huis waren, begreep ik dadelijk, dat die melk had gediend om de slang weder te lokken en te vangen, nadat zij haar vreeselijk werk had verricht. Jij zult ook wel weten, dat de meeste slangen verzot zijn op melk!

— Ja, dat heb ik vaak gehoord. Maar het motief, beste Edward, het motief!

— Dat was natuurlijk het kardinale punt! Toen ik nog in de slaapkamer was, ik wil het je eerlijk bekennen, begreep ik het motief zelf nog niet al te goed. Maar toen ik beneden in de bediendenkamer kwam, begon ik al meer licht te zien!

— Daar zat dus de chauffeur?

— Ja, ik herkende hem onmiddellijk.

— En vroeg je in zijn bijzijn naar de kat?

— Ja, want ik wilde op zijn gezicht letten!

— En heeft je dat iets verraden?

— O ja, en ik kan je verzekeren, dat onze vriend mij alesbehalve vriendelijk aankeek.

— Maar als hij de dader is, waarom heeft hij dan de vlucht niet genomen?

— Beste Charles, dat hij dat niet gedaan heeft, bewijst eenvoudig, dat hij veel slimmer en verstandiger is, dan zoo goed als alle misdadigers! Die vlucht, bekent, heet het al in de oudheid. Maar je kunt er van opaan, dat Price Collingham onmiddellijk verdwenen zou zijn, zoodra de justitie hem daarvoor verlof zou hebben gegeven.

— Dus de bedienden zijn op het oogenblik als het ware gevangen?

— Het scheelt althans niet veel! Zij mochten het huis op bevel van Sullivan volstrekt niet verlaten. En de moordenaar begreep wel, dat de verdenking onmiddellijk op hem zou vallen

als men hem des ochtends niet in zijn kamer had gevonden. Hij rekende er verder op, dat de oorzaak van den dood niet zou worden uitgevonden — en je ziet dat zijn berekening niet eens zoo bespottelijk was.

— Dat erken ik! En dus de vrouw...

— Die vrouw, Charles, zou ons waarschijnlijk den sleutel van het raadsel kunnen geven. Ik denk, dat zij de oorzaak van dit misdrijf is geweest.

— Maar met welk doel zou Collingham haar hebben weggeleid?

— Misschien om bij het plegen van de misdaad niet op de vingers te worden gezien.

— Weet je wat mij daar te binnen valt?

— Zeg eens op!

— Dat het zeer wel mogelijk is, dat de justitie de vrouw voor de moordenaarster aanziet!

Raffles keek zijn vriend doordringend aan en zeide toen langzaam:

— Je hebt waarachtig gelijk! Als zij den dader niet onder de bedienden kan vinden — en dat kan zij niet, als ik haar niet op het spoor breng — dan loopt Lucie Bridgewater groot gevaar als de moordenaar te worden beschouwd.

— Maar dan zou de politie haar toch eerst moeten vinden!

— Dat spreekt van zelf!

— Heb je je al eenig oordeel gevormd omtrent de afkomst van die gouden munten?

— Ja, en zij versterken mij in de meening, dat wij hier met een geval van bloedwraak te doen hebben. Alles pleit daarvoor. Zooals je zeer terecht hebt opgemerkt, zijn deze oude munten waarschijnlijk afkomstig van een schat, en wel van een, die in Indië moet ontdekt en opgegraven zijn. Let ook maar eens op de getuig-schriften van de bediende, die meerendeels in Bombay zijn afgegeven. En let ook maar eens op de gelig bruine gelaatskleur van den man.

De beide vrienden verzonken in diep nadenken en daarop hervatte Brand:

— En wat ben je eigenlijk voornemens? Denk je den man aan het gerecht over te leveren?

Raffles wreef zich over het voorhoofd en zeide toen op korten toon:

— Da kan ik je nog onmogelijk zeggen, Charles, daartoe zou ik eerst de beweegredenen moeten kennen. Maar ik wil wel trachten den man in mijn macht te krijgen en uit zijn eigen mond de oplossing van het raadsel te vernemen.

— Dan zou het misschien het beste zijn als je trachtte de schuilplaats op te sporen, waarheen hij Lucie Bridgewater heeft gebracht, want het is zeker, dat hij daarheen zal terugkeeren, zodra hij op vrije voeten is.

— Dat geloof ik ook wel! Maar er is nog een ander middel om zijn verblijfplaats en dus ook die van de gevangene vrouw te ontdekken!

— Welk dan?

— Wel, ik behoef daartoe alleen naar de verschillende eigenaars van huurauto's te gaan, en na eenige navraag te hebben gedaan ben ik zeker dat ik tenslotte den man zal ontdekken. Zijn gelaat en houding moet iederen verhuurder dadelijk zijn opgevallen.

— Maar zou hij dien verhuurder wel zijn eigen naam en zijn waar adres hebben gezegd?

— Zijn waren naam zeker niet, maar hij moest hem een adres opgeven, daar geen enkele eigenaar van huurauto's een wildvreemde een auto zou laten besturen, als hij niet wist waar de man woonde.

— Dan moesten we maar zoo spoedig mogelijk daar onderzoek naar doen, dunkt me! Als de politie meent dat de moord niet door de bedienden kan zijn bedreven, dan zal zij hem weer vrij laten en gevolg zou zijn, dat Collingham je door de vingers zou glijden.

Raffles dacht even na en zeide toen:

— Ik zal je raad opvolgen — je hebt gelijk! Kom, laten we ons dadelijk weer gaan verkleden!

— Weer als politie-beambten?

— Zeker — anders krijgen we niets van de autoverhuurders los!

Vooruit dan maar! Het raadsel kan binnen enkele uren zijn opgelost!

De twee vrienden begaven zich opnieuw naar hun slaapvertrek en vermomden zich snel als inspecteurs van politie. Zij droegen nu uniform, hetgeen hun onderneming des te gevaarlijker maakte.

Raffles stak een penning in zijn zak en gaf er Brand een en telefoneerde daarop Henderson, wien hij beval, met een gewone huurauto, zooals er een paar gereed stonden in de garage van het park, aan de kleine tuinpoort te wachten.

Toen zij daar kwamen stond de auto al voor het poortje en Henderson zat met zijn gewone, onverstoorbare gezicht achter het stuurwiel.

— Waarheen, Mylord? vroeg hij, toen Raffles de deur zorgvuldig achter zich gesloten had.

— Dat zal ik je zeggen!

Raffles haalde een papier uit zijn zak en overhandigde dit aan den chauffeur.

— Op dat lijstje, vervolgde hij, zul je de namen van alle auto-verhuurders van Londen vinden. Ik heb het zoo opgemaakt, dat de adressen dezer lieden, te rekenen van de villa af, achter elkaar te vinden zijn! Rijdt vlug!

Henderson stak het papier in zijn zak na het eerste adres goed in zijn geheugen te hebben geprent.

Hij haalde den hefboom over en de auto snelde over den weg.

Spoedig stond de wagen stil voor de garage van een auto-verhuurder en Raffles steeg uit.

Hij toonde den eigenaar zijn politie-penning en stelde hem eenige vragen.

— Hebt gij drie weken geleden een nieuwe chauffeur in dienst genomen?

— Neen, Sir, wel een week geleden!

— Hoe zag hij er uit?

— Klein, dik, rood haar, een beetje mank, maar een puik werkman!

— Ik dank u, zeide Raffles, die onwillekeurig glimlachen moest, toen hij deze beschrijving toepaste op den man, die zulk een zwaar misdrijf begaan had.

Hij tikte aan zijn pet en stapte weder in de auto.

Henderson had in dien tijd zijn papier weder bestudeerd en reed, zonder dat zijn meester hem eenig bevel behoefde te geven, naar het tweede adres.

Hier had de eigenaar, toen Raffles hem dezelfde vragen stelde, in geen twee jaren een nieuwe chauffeur in dienst genomen.

Bij den derde en den vierde had Raffles al evenmin succes.

Er was een uur verstreken sedert zij van de villa vertrokken waren en Raffles was met het geduld van een kat telkens uit de auto gekomen om zijn vragen te stellen.

De auto bevond zich nu in Marylebone Road.

Hier woonde de vijfde auto-verhuurder.

Raffles stapte weder uit, trad de garage binnen en vroeg den eigenaar te spreken.

Deze bleek een zwaargebouwd man met een breed rood gelaat te zijn, dat er niet bepaald vriendelijk uitzag.

Wat wilt gij, mijnheer? vroeg hij norsch, toen Raffles hem zijn kwaliteit had genoemd. Ik ben mij niet bewust dat ik de politie ooit reden heb gegeven om mij in mijn werk te komen storen.

— Dat weet ik wel, mijnheer! zeide Raffles glimlachend. Gij staat voortreffelijk bij ons aangeteekend! Ik kom dan ook niet wegens een vergrijp, maar om u een paar korte vragen te stellen betreffende een uwer chauffeurs.

— Vraag dan op, Sir, maar maak het kort als ik u verzoeken mag!

— Zijn al uw chauffeurs reeds lang bij u in dienst?

— Allen... op één na, en ik wilde wel, dat ik dien eenen nooit in mijn dienst had genomen! Hij bracht mij geen penny in, en wat dien kerel kan bewogen hebben chauffeur te worden, is mij een raadsel. Hij scheen van de lucht te leven want hij bracht zelden of nooit wat thuis!

Raffles had moeite zijn ontroering te verbergen.

Hij gevoelde dat hij op het goede spoor was.

— Wanneer is die man bij u gekomen? vroeg hij, terwijl hij zijn notitieboekje te voorschijn haalde.

— Ongeveer drie weken geleden!

— Waar was zijn standplaats?

— In Piccadilly Circus!

— Hoe was zijn uiterlijk?

— Flink uit de kluiten gewassen. Maar altijd hetzelfde, sombere, donkere gezicht, alsof hem steeds het grootste onrecht werd aangedaan. Mijn chauffeurs zeggen, dat ze hem in al dien tijd, dat hij bij mij is geweest, geen tien woorden hebben hooren zeggen!

— Geweest, zegt gij? Hij is dus nu niet meer bij u?

— Hij is in geen vijf dagen boven water gekomen! En dat zonder eenig teeken van leven te geven! Ik zal nog een advertentie plaatsen en dan moet hij er maar op rekenen, dat ik de garantiesom, die hij moest storten, in beslag neem.

— Hoe was zijn naam?

— Jim Brown!

— Weet gij zeker dat dit zijn werkelijke naam was?

— Hoe wil ik dat zeker weten? Maar in ieder geval stond die naam op zijn getuigschriften.

— Hebt gij zijn adres?

— Natuurlijk! Dacht gij dat ik een chauffeur in dienst zou nemen, zonder zijn adres te kennen? Dat zou in een stad als Londen onverantwoordelijk zijn! Bovendien wordt ik daar immers door de politie zelf door gedwongen!

— Gij hebt gelijk, zeide Raffles, wiens hart sneller begon te kloppen, nu hij zag, dat hij zijn doel naderde. Geef mij zijn adres op, als ik u verzoeken mag!

— Astley Road 15.

— Waar is dat ergens?

— Heel in het uiterste noorden van de stad! Ik begrijp mij niet, dat een met rede begaafd mensch daar gaat wonen! Er is geen land meer achter! 't Is tamelijk dicht bij het Victoria Park! Als gij daar in de buurt eens vraagt, zal men u de straat wel wijzen, waar die duivelsche kerel zijn tenten heeft opgeslagen!

— Ik dank u! Meer behoef ik niet te weten! En neem het mij niet kwalijk, dat ik u gestoord heb! Het was mijn plicht!

De autoverhuurder bromde iets en slotte naar zijn werkplaats terug.

Maar Raffles sprong met een verheugd gelaat in de auto, na Henderson te hebben toegeroepen:

— Rijd ons naar het begin van het Victoria Park, Henderson! Dat weet je toch wel te vinden?

— Zeker, mylord!

— Vooruit dan maar, en vlug rijden!

De auto snelde weder pijlsnel vooruit en had binnen een half uur het groote park bereikt, dat

in een der volksbuurten der wereldstad is gelegen.

Voor den ingang van het hek stond de wagen stil.

Raffles stak het hoofd uit het portier en zeide:

— Henderson, spreek den eersten den besten agent aan, en vraag hem naar Astley Road!

— Uitspekend, mylord!

Er gingen enkele minuten voorbij en toen riep Henderson een agent aan, die voorbij slenterde.

De chauffeur vroeg hem naar den weg en de man der wet lichtte hem blijkbaar goed in, want Raffles zag hem aan zijn helm tikken en weer verder gaan. Henderson kwam van zijn plaats en bracht rapport uit.

— Rijdt dan naar die straat, maar houdt aan het begin stil. Als wij zijn uitgestapt, rijdt je langzaam naar nummer 15 in die straat!

Henderson klom weer op zijn zetel en bracht de auto in beweging, die binnen tien minuten de Astley Road had bereikt.

De straat was slechts aan een zijde bebouwd, met kleine, onaanzienlijke huisjes, vervallen en goor. Voor de deuren speelden havelooze kinderen en smerige honden in het vuil, dat er overvloedig lag, zonder dat iemand zich er om scheen te bekommeren, terwijl armoedig gekleede vrouwen met onopgemaakt haar en afgetrapte pantoffels een buurpraatje maakten of luid stonden te kijken.

De twee mannen bevonden zich hier in een der somberste, armoedigste buurten van de wereldstad.

Zij waren uit de auto gestapt die niet weinig bekijks had en liepen nu snel de straat in, terwijl Henderson de auto langzaam deed volgen.

Toen zij voor het huis stonden, dat het nummer 15 droeg, stonden de twee vrienden verbaasd stil.

De huizen hielden hier plotseling op.

— Ik geloof, dat onze vriend een zeer schrandere heerschappij is, mompelde Raffles. Hij heeft zijn verblijfplaats goed uitgezocht!

— Er schijnt inderdaad geen nummer 15 te zijn! riep Brand uit.

— Dat zou mij verwonderen. Ik denk integendeel dat wij maar behoeven door te loopen tot waar de huizen weer schijnen te beginnen!

Zij vervolgden hun weg, argwanend nagestaard door een aantal vrouwen, die de hoofden samenstaken en schenen te beraadslagen over het doel van de komst der beide gewaande politie-mannen in deze buurt.

Zooals Raffles wel voorzien had, begon de huizenrij juist met het nummer 15!

Maar de volgende huizen ontbraken weder.

— Ik denk wel, dat ik weet, wat het is, zeide Raffles, toen zij voor het huis stil stonden. Waarschijnlijk zijn de andere huizen onbewoonbaar verklaard! Dat gebeurt niet zoo vaak in Londen en als het gebeurt moeten de huizen in kwestie ook werkelijk op het punt van ineensinken staan!

— Price Collingham, alias Jim Brown, heeft zijn woning inderdaad handig uitgekozen, moest nu ook Brand bekennen. Zij ligt geheel afgezonderd en hij heeft geen last van overburen! Gaan we binnen?

— Ongetwijfeld! Let jij goed op of zich iets in de kamer beweegt, als ik aan de schel trek! Daar gaan we!

Hij greep de wrakke schel en trok er hard aan.

Een schorrig geluid, als van een gebarsten blikken bus deed zich hooren.

Het bleef doodstil in huis.

— Zie je niets? vroeg Raffles zacht, terwijl hij de schel opnieuw aanvatte.

— Ja! Ik geloof, dat ik een gedaante vlug door het voorvertrek heb zien bewegen!

— Dan moeten we tot krasse maatregelen overgaan! hernam Raffles, terwijl hij een looper uit zijn zak haalde, en die in het slot van de buitendeur stak.

In een oogenblik was de deur geopend en de twee mannen drongen het eenzaam gelegen huis binnen.

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers.

HOOFDSTUK V.

DE VROUW VAN DEN JUWELIER.

Nadat Raffles de straatdeur weder zorgvuldig op slot had gedaan, trad hij het voorvertrek binnen.

Er was niemand te zien.

Hij rukte snel al de kasten open, maar daarin bevond zich niets, uitgezonderd eenige kleeren en een paar laarzen, die zeker nooit in Engeland gedragen waren: het waren hoge rijlaarzen, zooals men ze moet dragen in de wildernissen, teneinde tegen den beet van giftige slangen gevrijwaard te zijn....

— Hier is niets te vinden, zeide Raffles. Kom spoedig mede! Wij mogen niet treuzelen, anders zouden wij te laat kunnen zijn!

De twee mannen snelden het vertrek weder uit en liepen door de smalle gang naar een tweede kamer, die aan de tuinzijde gelegen was.

Raffles trachtte de kruk om te draaien.

Tevergeefs — de deur was op slot.

Hij legde zijn oor tegen de reet van de deur en zijn gelaat verkreeg een ernstige en vastberaden uitdrukking.

Hij stak zijn looper in het slot.

De deur ging open....

De beide mannen snelden het vertrek binnen.

Voor een wrakke tafel stond een vrouw, gebogen over een klein kistje, waarvan zij den inhoud blijkbaar met koortsachtige haast omwoelde.

Op het geluid van de openvliegende deur wendde zij zich met een gil om.

Nimmer had Brand zulk een verwrongen, doodsbleek gelaat gezien, dat nog schoon was, al droeg het de teekenen van een langdurig lijden en een leven van smart.

De vrouw liet een aantal papieren uit de handen vallen, die zij zoo juist uit het kistje genomen had en stak de rechterhand in haar zak.

Maar Raffles had het gebaar gezien.

Hij sprong op de vrouw toe en greep de hand die een kleine revolver met ivoren greep omknelde.

— Laat dat wapen rusten, mevrouw Bridge-water, zeide hij op ernstigen, maar zachten toon. Het dient tot niets, te trachten verzet te plegen!

Op het hooren van die zachte, bijna teedere stem, liet de vrouw van den juwelier — want zij was het inderdaad! — het wapen uit de kleine hand glijden.

De wilde blik verdween uit haar mooie, donkere oogen.

Een krampachtige snik welde uit haar keel. Toen zonk zij half bewusteloos op den grond, voor Raffles haar had kunnen vastgrijpen en van haar bleeke lippen klonken deze woorden, die als een smeekbede klonken:

— Ik heb het niet gewild, dat hij het deed, ik zweer het u!

Raffles greep de ongelukkige vrouw bij den arm en trok haar weer overeind en geleidde haar naar een stoel en zeide op denzelfden zachten innigen toon:

— Ik geloof, dat ik het wel weet, mevrouw!

De vrouw van den juwelier liet zich op den stoel neervallen en bedekte het gelaat met de beide handen.

— Als ik het alles geweten had! hoorden de beide vrienden haar met nauwelijks waarneembare stem kreunen. Het noodlot heeft het zoo gewild!

Eenige oogenblikken heerschte er stilte en toen zeide Raffles, terwijl hij op het kistje trad en de papieren er uit nam:

— Gij moet mij ten goede houden, mevrouw, dat ik inzage neem van de papieren welke gij zoo aanstonds hebt willen vernietigen — met een doel, dat ik mij wel kan voorstellen.

De lippen van de vrouw van den juwelier trilden, toen zij fluisterde:

— Maar dat zal mijn verderf zijn, mijnheer!

— Misschien niet, mevrouw, hernam Raffles op eigenaardigen toon.

— Maar er zijn brieven bij, mijnheer, die niet geschikt zijn voor de oogen van derden! riep de arme vrouw smeekend uit. Ja, bijna allen zijn brieven, welke een vrouw nooit aan een ander zal toonen, als men er haar niet met geweld toe dwingt.

— Als dat werkelijk zoo is, mevrouw, zeide Raffles op hoffelijken toon, dan zal ik mij er mede vergenoegen, den naam van den ondertekenaar te noteeren!

— Er zijn ook brieven bij van mij aan hem gericht, zeide de vrouw op doffen toon, terwijl haar bleeke wangen plotseling met een vurig rood werden overtrokken.

— Ik beloof u, mevrouw, dat ik er geen oog in zal werpen, zeide Raffles zacht.

Hij nam een van de brieven uit het kistje en bekeek het adres.

Zijn gelaat nam onder het lezen een peinzende uitdrukking aan en hij liet de hand, waarin hij de enveloppe hield, langzaam zakken, terwijl zijn hoog voorhoofd in rimpels trok.

— Waar heb ik dien naam meer gelezen, mompelde hij in zichzelf.

Hij wreef zich met de hand over het voorhoofd en hernam toen op beslist, maar hoffelijken toon:

— Mevrouw, zooals ge ziet, neem ik al deze brieven en doe ze in het kistje. Ook dezen brief, dien ik hier in de hand houd — maar de enveloppe moet ik bewaren.

— Wat wilt ge er mede doen, mijnheer? riep de vrouw verschrikt uit.

— Dat kan ik u onmogelijk mededeelen, mevrouw, maar wees er van overtuigd, dat ik haar niet behoud om u schade te berokkenen.

De vrouw van den juwelier wierp een schuwen blik op den politie-beambte.

Zij scheen zich af te vragen om welke rede deze man des gezags op deze wijze optrad.

Weer heerschte er even zwijgen en daarop hernam Raffles:

— Ik zal genoodzaakt zijn u eenige vragen te stellen, mevrouw. Kunt gij mij zeggen, hoe het bericht van ... de daad tot u is doorgedrongen, want ik vermoed, dat gij dit huis niet hebt verlaten sedert men er u gebracht heeft.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? vroeg de vrouw van den juwelier, terwijl zij verschrikt opsprong en de smalle hand op den boezem drukte.

— Laat het u genoeg zijn, mevrouw, dat ik het weet, en antwoordt nu op mijn vraag, wat ik u verzoeken mag.

De vrouw boog het hoofd en zeide nauwelijks verstaanbaar:

— De kinderen en de vrouwen op straat praatten er slechts eenige uren geleden over. Ik hoorde het door het open venster.

— Gij zijt hier — — met uw vrijen wil?

— Met mijn vrijen wil! antwoordde de vrouw fluisterend.

— Ik dacht het wel, zeide Raffles, terwijl hij de enveloppe, die hij behouden had, opvouwde, en in zijn zak stak, de brieven weder in het kistje deed, den sleutel in het slot omdraaide en deze aan de vrouw ter hand stelde.

Daarop keek hij haar recht in het gezicht, scheen zich even te bedenken en zeide toen op zachten toon:

— Ik zal genoodzaakt zijn u te verzoeken met mij mede te gaan, mevrouw!

De vrouw van den juwelier werd zoo mogelijk nog bleeker.

— Dat kunt gij niet meenen, mijnheer! kreet zij. Als gij alles wist — — —!

— Ik geloof, dat er aan mijn wetenschap niet veel meer ontbreekt, zeide Raffles glimlachend, en ik geef u de verzekering, dat het in uw eigen belang is om u niet tegen ons te verzetten. Er staat een auto voor de deur te wachten en ik be- loof u dat gij behandeld zult worden met alle achting, die men aan een ongelukkige, door het noodlot zwaar getroffen vrouw verschuldigd is.

— Maar hij! Wat zal er met hem gebeuren? riep de arme vrouw uit! O God! dat het daartoe moest komen!

— Daarin is voorzien, mevrouw, hernam Raffles op kalmen toon, die op iedereen, die met hem in aanraking kwam, steeds zulk een grooten invloed uitoefende. Neem weer plaats, als ik u verzoeken mag — ik ben in enkele oogenblikken gereed.

Hij scheurde een blaadje uit zijn notitieboekje, krabbelde er een paar woorden op, deed het in een van de enveloppen, die hij steeds bij zich droeg, schreef er een adres op en legde het op een duidelijk zichtbare plek op de tafel.

— Het is klaar, mevrouw, zeide hij, en wees zoo goed ons te volgen.

— Maar ik zweer u, mijnheer, dat ik met deze daad niets uitstaande heb!

— Slechts in dien zin, mevrouw, hernam Raffles op ernstigen toon, dat gij haar niet hebt helpen plegen, en er waarschijnlijk ook niet van op de hoogte zijt geweest — maar voor het overige zijt ge er wel degelijk ten nauwste bij betrokken.

De vrouw van den juwelier boog het hoofd en wong de handen.

Toen wierp zij een doordringenden blik op den gewaanden politie-beambte en zeide:

— Gij schijnt mij een fatsoenlijk man toe. Wilt gij mij op enkele vragen antwoorden, mijnheer?

— Ga uw gang, mevrouw, antwoordde Raffles hoffelijk. Voor zoover het in mijn vermogen is, wil ik u gaarne inlichten.

— Uit uw woorden heb ik begrepen, dat gij den dader kent of meent te kennen! Wilt gij mij zeggen of hij in groot gevaar verkeert? Bevindt hij zich nog in het huis van ... mijnheer Bridgewater?

— Op het oogenblik bevindt hij zich daar nog mevrouw. Maar waarschijnlijk zal hij nog dezen avond in vrijheid worden gesteld.

Een verbaasde blik vloog over het bleeke gelaat van Lucie Bridgewater.

Zij scheen diep over iets na te denken en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

Toen hief zij snel het hoofd op en zeide:

— Ik behoef u niets meer te vragen, mijnheer.

ik ga met u mede, mijn onschuld zal spoedig genoeg aan het licht komen!

— Dat hoop ik, mevrouw, zeide Raffles ernstig, want ik wil u niet ontveinzen, dat de justitie achterdocht koestert en uit uw afwezigheid gevolgtrekkingen heeft gemaakt, die voor u wel eens zeer gevaarlijk konden zijn.

— Het zij zoo, fluisterde de arme vrouw. Mijn leven is nu toch voorgoed gebroken.

En weer herhaalde zij de woorden, die zij reeds geuit had op smartelijken toon:

— Dat het hiertoe moest komen!

Zij ging langzaam naar een wandkast en nam er haar hoed en mantel uit.

Nadat zij den hoed had opgezet, hielp Raffles haar hoffelijk bij het aantrekken van den prachtigen, kostbaren mantel.

— Indien gij dat kistje soms wilt medenemen, mevrouw — — zeide hij, terwijl hij op het voorwerp wees.

Weer keek de vrouw van den juwelier verwonderd naar dezen buitengewoon beleefden politie-beambte en zeide toen:

— Als gij dat goedkeurt, mijnheer, zou ik het zeer gaarne medenemen.

Zij liep naar de tafel en nam het kistje onder den arm.

Daarop wierp zij een langen blik om zich heen, zuchtte diep en zeide:

— Mijne heeren, ik ben gereed!

Raffles opende de deur voor haar en liet haar voorgaan.

Brand opende de straatdeur.

Voor het huis wachtte de huurauto.

Henderson sprong vlug van zijn zetel en opende het portier.

Raffles hielp Lucie Bridgewater instijgen en terwijl Charles naast haar plaats nam, zeide hij snel tot zijn chauffeur:

— Naar ons huis in Regentstreet!

Slechts Brand had dit gefluisterd bevel gehoord, hij begreep nu ongeveer, wat Raffles' plan was, ofschoon hij zich in de verste verte niet kon voorstellen, tot welke gevolgtrekkingen deze was gekomen.

Wat hij echter zeker wist was, dat Raffles zich reeds een gevestigde meening over de geheele zaak gevormd had. Dat bleek uit zijn geheele besliste wijze van optreden.

Zoodra zij gezeten waren en de auto zich in beweging had gesteld, zeide Raffles op zachten toon tot Brand, in de taal, die zij zelve hadden bedacht, en die voor niemand anders verstaanbaar was:

— Voor ons huis in Cromwellstreet zal ik even laten stilhouden. Stap daar uit en haal vlug je register, waarin je de opzienbarende diefstallen en inbraken verzameld hebt, die ongeveer

10 jaren geleden in Engelsch-Indië zijn gepleegd.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan. Hij begreep niets van dit alles, maar knikte niettemin zwijgend, alsof hij het begrepen had.

De tocht begon.

Geen der drie menschen in de auto sprak een enkel woord.

Raffles scheen diep in gedachten verzonken te zijn en Brand kon aan zijn gezicht zien, dat de wolken langzamerhand voor hem optrokken en dat deze schijnbaar zoo raadseachtige zaak voor hem geen geheimen meer had.

Hij zelf echter verdiepte zich tevergeefs in deze duistere zaak, zonder tot eenige steekhoudende gevolgtrekking te kunnen komen.

Lucie Bridgewater leunde achterover in een hoek van de auto en had de oogen gesloten.

Van tijd tot tijd liep er een zachte rilling over haar fijn besneden gelaat, alsof zij van koude huiverde.

Een paar malen meenden de beide vrienden haar zachtjes te hooren kreunen.

Toen de auto de Cromwellstreet naderde, klopte Raffles tegen de voorruit.

Henderson liet den wagen stoppen.

Raffles stapte uit en fluisterde hem eenige woorden toe.

Toen hij weer was ingestapt, schoot de auto weer vooruit om niet stil te staan, voor zij de villa had bereikt.

Brand stapte snel uit en liep door den voortuin naar de huisdeur.

Op zijn bellen werd de deur hem door den ouden Gaston geopend.

Hij wisselde eenige woorden met den grijzen kamerbediende en de deur viel achter hem dicht.

Geen vijf minuten later keerde hij terug met een pak onder zijn arm, dat in zwart zeildoek was gewikkeld.

Hij gaf Henderson een wenk, stapte weder in en de auto reed weg.

De vrouw van den juwelier had even de oogen geopend, om te zien wat het oponthoud te betekenen had, maar er verder geen aandacht aan geschonken.

Nog twintig minuten duurde de rit en toen stond de auto voor de laatste maal stil voor een der huizen, die Raffles te Londen bezat, en waar hij slechts kwam als dit voor een zijner geheime doeleinden noodzakelijk was.

Hij had Brand ongemerkt een sleutel in de hand geduwd en deze had reeds de voordeur geopend, nog voor de auto goed en wel stil stond.

— Mag ik u verzoeken uit te stappen? vroeg de heldere stem van den gewaanden politie-beambte.

Lucie Bridgewater opende verbaasd de oogen alsof zij uit een droom ontwaakte.

Zij scheen volstrekt niet te beseffen, wat er eigenlijk met haar gebeurde of waar zij zich bevond en volgde als willoos den man, die haar hierheen had gevoerd.

Pas toen de straatdeur achter haar was dichtgevallen en zij den hoorn van de weggrijdende auto hoorde, sloeg de vrouw van den juwelier de oogen op en keek verbaasd om zich heen.

— Waarheen brengt gij mij toch, mijnheer? vroeg zij verwonderd. Is dit een politie-bureau?

— Een politie-bureau in den eigenlijken zin is het niet, mevrouw, antwoordde Raffles met een raadselachtigen glimlach, die haar reeds eenige keeren zoo verrast had. In sommige gevallen echter kan het wel eens een politie-bureau worden, dat hangt van den loop der gebeurtenissen af. Wees er van verzekerd, dat u hoegenaamd geen leed zal geschieden! Gij kunt ten volle op ons vertrouwen.

Op dat oogenblik klonk buiten de roep van een krantenjongen.

Snel fluisterde Raffles tot Brand:

— Koop eens gauw een avondblad!

Brand snelde naar buiten en keerde dadelijk daarop terug met een nummer van de „Times” in de hand, dat hij Raffles gaf.

Deze stak het blad in zijn zak en wees nu op een breede eikenhouten trap, die naar de eerste verdieping van het huis voerde.

Lucie Bridgewater, zeer verbaasd, hoewel niet ongerust, besteg langzaam de trap, die met een prachtige Smyrna-looper belegd was.

Op de eerste verdieping aangekomen, opende Raffles een deur en draaide den schakelaar van het electrische licht om.

Zij bevonden zich thans in een uiterst smaakvol gemeubileerd vertrek, dat, behalve de gangdeur, nog een breede vleugeldeur bezat, die blijkbaar toegang gaf tot een tweede daarachter gelegen kamer.

Raffles sloot de deur en wees met een hoffelijk gebaar op een der gemakkelijke stoelen, die voor een fraai bewerkt laag tafeltje waren geschoven.

— Weest zoo goed daar plaats te nemen, mevrouw, zeide hij op vriendelijken toon. Ik vrees dat gij thans uw geduld zult moeten oefenen.

Maar waarop laat gij mij dan wachten, mijnheer! riep Lucie Bridgewater uit, wier verbazing thans het toppunt had bereikt. Wat wilt gij toch van mij en waarom brengt gij mij naar zulk een prachtig gemeubeld vertrek inplaats van naar de cel?

— Dat zijn veel vragen opeens, mevrouw, waarop ik u tot mijn spijt niet kan, of niet wil antwoorden, zeide Raffles glimlachend. Daar bevindt zich een boekenkast, waarin gij een verzameling zeer goede boeken zult vinden — al vrees ik dat uw hoofd thans wel niet naar lezen zal staan! Gij kunt overigens doen wat gij wilt — behalve dit eene: vluchten! Trouwens zoudt gij daartoe niet in staat zijn! Het is van de straatzijde niet te zien, maar de vensters van dit vertrek zijn op eenigen afstand van het glas van dikke ijzeren tralies voorzien. En zoodra wij dit vertrek verlaten zullen hebben, zal ik de deuren sluiten.

— Maar wat wilt ge dan van mij? riep de ongelukkige vrouw uit.

— Ik wil slechts uw bestwil, mevrouw, hernam Raffles met zijn diepe, welluidende stem.

Daarop boog hij hoffelijk voor Lucie Bridgewater en verliet het vertrek, gevolgd door Brand, die van dit alles niet veel meer begreep dan de gevangen vrouw zelve.

Even later bewees het knarsend geluid van den sleutel in het deurslot de eenzame vrouw, dat de woorden van den zonderlingen politie-beambte geen ijdele bedreiging waren geweest.

Zij was gevangen!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met goud mondstuk.

HOOFDSTUK VI.

EEN VERKLARING.

Toen hij de deur op slot had gedraaid, nam Raffles Brand bij den arm en fluisterde hem toe:

— Ga mede! Wij zullen dadelijk het register eens nazien en ons verkleeden en ik moet ook de „Times” nog eens inkijken.

Zonder een woord te spreken volgde Brand zijn vriend naar een vertrek op dezelfde verdieping gelegen, dat als slaapkamer was ingericht.

Uit een zorgvuldig verborgen muurkast nam Raffles een volledig avondtoilet, een overhemd, een witte das en sierlijk gelakte schoenen en begon zich te verkleeden.

— Als welk personage vermom je je nu? vroeg Brand.

— Ik vermom mij nu eens niet, beste Charles! hernam Raffles ernstig. Want ik zal nu John Raffles zijn! Als jij klaar bent, lees dan de „Times” eens na en zie of je iets vindt van den moord op den juwelier.

Brand, die zich snel eveneens in avondtoilet gestoken had, sloeg de bladen van de „Times” om en had spoedig gevonden wat hij zocht.

— Welnu? vroeg Raffles na eenigen tijd.

— Je hebt het wel goed gezien, Edward, riep Brand uit. Men houdt die ongelukkige vrouw voor de schuldige — alle bedienden zijn in vrijheid gesteld.

— Dan hebben wij geen seconde te vroeg gehandeld, merkte Raffles kalm op.

Hij ging nu voor een tafel zitten en wikkelde het register uit zijn omhulsel.

Hij sloeg het open en begon met aandacht de bladen om te slaan, nadat hij de enveloppe die hij in het eenzame huis in de Astley Road had gevonden, naast zich had neergelegd.

Brand wachtte er zich wel voor hem te storen.

Een kwartier verliep.

Plotseling slaakte Raffles een zachten kreet van voldoening.

Zijn oogen glansden.

Zijn wangen waren met een zacht roode kleur overtoegen.

— De laatste schakel! riep hij zegevierend uit. Alles sluit nu als een bus!

— Voor jou misschien, merkte Brand droog op. Maar ik voor mij moet je eerlijk bekennen, dat ik de zaak hoe langer hoe ingewikkelder ga vinden en toch heb ik niets meer en niets minder in het huis van den vermoorde gezien als jij.

— Dat geloof ik graag, mijn waarde Charles,

zeide Raffles met een kort lachje. De zaak is maar, dat jij uit het geziene niet hebt weten af te leiden, wat ik er uit heb afgeleid!

— Dus je meent het geheim ontdekt te hebben?

— Ik meen het niet ontdekt te hebben — *Ik heb het ontdekt!*

— En wil je mij nu eindelijk zeggen, waarom de misdaad gepleegd werd? vroeg Brand.

Raffles wilde antwoorden, toen het scherp geratel van de electrische deurschel de beide vrienden deed ophooren.

— Zou hij daar reeds zijn? mompelde Raffles.

Hij haalde een paar sterke handboeien uit een kast en zeide tot Brand, terwijl hij het vertrek verliet:

— Kom snel met mij mede en neem je revolver ter hand, misschien biedt hij tegenstand; hij is een wanhopig mensch, bedenk dat! Ik zal naast de deur gaan staan en zoodra hij binnen is, zal ik hem de handboeien aandoen. Vlug!

De beide vrienden snelden naar beneden.

Raffles ging achter de straatdeur staan en Brand opende haar.

Er stond een man op de stoep van een krachtigen lichaamsbouw, die met donkere spiedende oogen in de verlichte vestibule staarde en ze toen op den man in avondtoilet richtte, die voor hem stond.

Hij deed een stap nader en fluisterde op heeschen toon:

— Is zij hier?

— Zij is hier!

— Gij kunt mij wel bedriegen! Wie is zij dan?

— Lucie Bridgewater!

De man voor de deur scheen gerustgesteld.

Hij kwam langzaam de vestibule binnen.

De voordeur viel toe en bijna op hetzelfde oogenblik klonk een scherp getik en keek de bezoeker met woeste blikken op de stalen handboeien, welke Raffles hem met ongelooflijke behendigheid om de polsen had geklemd.

— Wat moet dat beteekenen! riep hij schor van woede, terwijl hij Raffles met zijn blikken doorboorde.

— Dat beteekent, mijnheer, dat gij mijn gevangene zijt, antwoordde Raffles kalm.

— Zoo! Een valstrik dus! riep de bezoeker op minachtenden toon. Gij zijt van de politie?

— Volstrekt niet!

— Waaraan ontleent gij dan het recht om mij te boeien, alsof ik een dolle hond was? riep de gevangene woest!

— Omdat ik u nog niet ken, mijn waarde en omdat gij wel eens tegenstand had kunnen bieden. Sta toe dat ik u dit geheel onmogelijk maak door even uw zakken te doorzoeken.

Raffles trad op den man toe en voor deze zelfs nog een beweging had kunnen maken, had Raffles een browning uit een zijner jaszakken gehaald en die in zijn eigen zak laten glijden.

— Gij ziet, dat mijn voorzorgsmaatregel niet eens zoo overbodig was, zeide Raffles kalm.

— Maar wat wilt gij nu van mij, als gij niet tot de politie behoort! riep de gevangene.

— Ik wil van u weten, Jack Hargrave, welke de motieven zijn, die u er toe gebracht hebben Hennoch Bridgewater, of hoe hij dan anders heeten mag, te vermoorden!

Een doodelijke bleekheid overtoog het gelaat van den man met de geboeide handen.

— Hoe kent gij mijn geheim? vroeg hij met doffe stem. Hoe weet gij wie ik ben?

— Dat zal ik u later wel zeggen! Nu wil ik eerst weten waarom gij den juwelier Bridgewater gedood hebt.

— Ik zelf heb hem niet gedood! Het noodlot heeft tusschen ons beiden uitspraak gedaan.

Raffles keek den spreker verbaasd aan, toen gleed er een trek van begripen over zijn gelaat en hij zeide, half in zich zelf:

— Dat heb ik dus niet geweten!

Hij trad op den gevangene toe en zeide:

— Ik geloof u, Jack Hargrave! Wilt gij mij uw geschiedenis vertellen? Ik weet dat gij zoo gehandeld hebt om u te wreken over een ontzettend onrecht, dat u is aangedaan!

— Dat weet God! riep Hargrave hartstochtelijk uit. Ik heb niets anders gedaan dan mij zelf recht verschaft en de hemel hoort mij. — ik zou het weer doen als het herhaald moest worden.

Twee brandende tranen gleden uit zijn donkere oogen over zijn vermagerde wangen.

Een schorre snik ontwong zich aan zijn borst.

Toen hief hij het hoofd op en keek Raffles vlak in het gezicht.

— Ik wil u wel alles zeggen, zeide hij. Alles is nu toch voorbij. Ik ben een gebroken man en gij zult mij natuurlijk aan de politie overleveren. Hoe gij er achter gekomen zijt — dat gaat mijn begrip te boven — gij moet de duivel in eigen persoon zijn!

— Dat is wel mogelijk, hernam Raffles kalm. Maar gij behoeft die verklaring niet alleen tegenover ons af te leggen. Mevrouw Bridgewater wacht u!

— Zij is dus hier! riep Jack Hargrave uit en het klonk als een juichkreet.

— Ga mede, zeide Raffles op zachten toon, en wij zullen u bij haar brengen. Maar laat ik u eerst die boeien afdoen — zij passen niet bij u!

Hij nam hem de boeien af en stak ze in zijn zak.

Toen gingen de drie mannen de groote trap op.

Raffles draaide den sleutel in het slot om, opende de deur en duwde den man zachtjes voor zich uit.

Langzaam rees Lucie Bridgewater van den stoel op, waarin zij al dien tijd onbeweeglijk gezeten had, trad op den man toe, alsof ze zich in zijn armen wilde storten, maar trad toen wankelend terug, terwijl ze het gelaat met de handen bedekte en vreeselijk bleek werd.

Een oogenblik heerschte er een doodelijke stilte in het vertrek.

Toen trad Raffles langzaam binnen, gevolgd door Brand, sloot de deur en zeide:

— Gij zult mij niet herkennen, mevrouw, noch mij, noch mijn makker! Wij zijn degenen, die u hier hebben gebracht! Wij kennen het geheim van dezen man. Moge hij nu zijn ziel ontlasten door ons alles naar waarheid mede te deelen.

Opnieuw heerschte er een bijna plechtig zwijgen.

Toen liet Hargrave zich in een stoel zakken en zeide:

— Gij hebt gelijk! Ik heb slechts gerechtigheid uitgeoefend! Hij had het duizendmaal aan mij en aan mijn arme Lucie verdiend. Nogmaals, niet ik heb hem gedood, maar de Wrekende Gerechtigheid! Zij heeft niet gewild, dat de slang mij beet! Luister — gij zult de geschiedenis van een diep ellendig man hooren.

HOOFDSTUK VII.

DE TEMPEL VAN JASHPUR.

De zon straalde met oogverblindenden gloed aan den wolkeloozen, koperkleurigen hemel, die zich als een koepel van louter vuur over het Engelsch-Indische district Jashpur welfde.

Eindeloos strekte de straatweg van Vizianagram naar Jagdalpur zich uit.

Als een wit lint liep deze weg, hier en daar aan weerszijden met schrale palmboomen begroeid, tusschen de akkers, die hier besproeid werden door de Nagula, de Saveri, en de Indra Wati.

Het leek wel of op deze plek, door een vreese-lijke hitte geschroeid, het menschdom geheel uitgestorven was.

Niets scheen te kunnen leven onder deze ontzettende, vuuruitzeggende zon.

Hoog in de lucht kringelden eenige aasgieren, blijkbaar loerend op het cadaver van een kameel, van honger en dorst bezweken.

Plotseling daalden deze roofvogels en begonnen groote cirkels te beschrijven boven een gedeelte van den weg, waar toch nog eenig leven scheen te bestaan.

Hun scherpe oogen hadden ver beneden zich twee kleine figuurtjes waargenomen, die zich naast elkander langzaam over den gloeiend heeten weg voortbewogen.

Met machtige vleugelslagen kwamen de gieren nog dicht bij de aarde, ten einde zich te vergewissen van den aard dezer gedaanten.

Maar spoedig stegen zij luid krassend weder in den van gloed vervulden hemel omhoog, blijkbaar teleurgesteld over hetgeen zij gezien hadden.

Inderdaad school er nog vrij wat leven in de twee kleine figuurtjes, welke de roofvogels bespeurd hadden.

Het waren twee mannen, ieder gezeten op een sterk paard.

Zij reden zwijgend, met gebogen hoofd voort.

Hun kleeding bestond uit een dunne witte blouse, waarvan zij de mouwen tot aan de ellebogen hadden opgeslagen.

Hun hoofd was gedekt door een witten helmhoed met kurk gevoerd; om hun middel was een gele riem gespet, waaraan ter rechterzijde een groote revolvertasch bevestigd was.

Een rijbroek van buffelhuid en een paar hooge gele rijlaarzen voltooiden hun costuum.

Zij hielden de teugels van hun paard los in

de handen en schenen er maar weinig belang in te stellen, welke richting hun rijdier verkoos in te slaan.

Van tijd tot tijd brachten zij hun veldflesch aan de lippen en bevochtigden met enkele drop-pels hun verdord gehemelte.

Hoe lang hadden deze mannen op deze wijze reeds zwijgend naast elkaar gereden?

Twee uren, zes uren, een ganschen dag wellicht?

Waar kwamen zij vandaan, wie waren zij, en waarheen begaven zij zich?

— Zijn wij nog ver van dien vervloekten tempel af, Jack? vroeg een der mannen, terwijl hij zijn makker onderzoekend aankeek.

— Naar mijn oordeel niet, Harry! Ik geloof, dat wij binnen een uur te Jashpur moeten zijn.

— Ik mag het lijden, bromde de ander. Het is mij alsof wij reeds sedert de schepping rijden.

— En toch zijn wij pas tien uren geleden uit Vizianagram vertrokken. Ben je het paardrijden al verleerd, mijn jongen? vroeg hij spottend. Mij dunkt toch, dat je het in Zuid-Amerika meer hebt kunnen doen dan je lief was.

— Zuid-Amerika is Haiderabad niet, bromde de ander. Daar is het ook warm, maar het is een Siberische koude vergeleken bij deze krankzinnige hitte, die je hersens doet smelten en je zoo week als was maakt.

— Nu, wees maar niet ongeduldig, Harry, ik verzeker je, dat wij spoedig aangekomen zullen zijn.

— Zooveel te beter, want noch ik, noch de merrie houden het veel langer uit.

— Maar ik kan me niet begrijpen, dat je zoo klaagt, riep de ander verwonderd. Je hebt toch al een vol jaar in Engelsch-Indië gewoond?

— Dat heb ik zeker, bromde de ander, maar ik ben nooit zoo zuidelijk gekomen — ik heb altijd in de streek van Benares gewoond en daar is het veel koeler dan hier.

— Nu, ik denk dat je wel schadeloos gesteld zult worden voor wat je nu moet uitstaan, her-nam de man aan zijn zijde.

— Dat is nog de vraag, antwoordde de man, die met den naam Harry was aangesproken. Jij zegt nu wel, dat wij in den tempel een grooten schat zullen vinden, maar ik zal het niet geloo-ven voor ik het zie.

— Maar waarom ben je dan eigenlijk met mij meegegaan? riep Jack ongeduldig uit. Ik heb je er toch niet toe gedwongen en ik had den schat even graag alleen willen buit maken.

— Je zult mij ook wel niet gevraagd hebben om je te vergezellen, ter wille van je mooie oogen, riep Harry uit. Maar je besepte wel, dat je het toch alleen niet afkon en alles wel beschouwd was ik toch de man die het geheime document heb ontdekt!

— „Ontdekt” is goed, riep de ander luid lachend uit. Jij houdt er al een zonderlinge woordkeuze op na. Ik denk dat de politie, als zij het wist, eerder zou spreken van gestolen!

— Nu, dat zal jij mij toch zeker wel niet kwalijk nemen? riep de ander dreigend?

— Tut, tut, laat ons niet twisten, riep Jack uit. Ik heb immers volstrekt niet gezegd, dat ik het je kwalijk nam, maar stem dan toe, dat jij aanvankelijk weinig waarde aan het document hechtte, dat je „ontdekte” in het geheime vak der schrijftafel van je meester, en dat ik degenen ben geweest, die het heb ontraadseld.

— Goed, goed, bromde Harry, dat wil ik je wel toegeven. Wij hebben elkaar niets te verwijten!

— Braaf zoo, Harry, wolven bijten elkaar niet!

— Dus je blijft er bij, dat jouw uitlegging van het geheimzinnige document de juiste is?

— Ik twijfel er geen oogenblik aan, Harry. Het lot heeft gewild, dat ik een vrij goede opvoeding heb gehad. Waarom ik avonturier ben geworden, raakt je niet! Genoeg, ik ben er van overtuigd, dat ik mij niet bedrogen heb. Het document, dat jij zoo gelukkig „gevonden” hebt, spreekt wel degelijk van den Tempel van Jashpur, waar een paar eeuwen geleden door een der Radjah's van Haiderabad een aanzienlijke schat is verborgen, ten tijde dat de woeste stammen van Bengalen een inval deden.

— Nu, ik mag het lijden, bromde Harry, want ik verzeker je dat het niet alles is voor iemand van mijn constitutie om tien uur achtereen in het zadel te zitten zonder een fermendronk. En met het eten is het ook niet zoo bijzonder geweest vandaag.

— Vriend Harry, ik wilde wel dat je een einde maakte aan deze jerimiades. Zie, daarginds verrijst de minaret van den ouden tempel al boven den horizon... nog een half uur rijdens en we hebben Jashpur bereikt en zoodra de nacht gevallen is zullen wij op onderzoek uitgaan. Als alles goed gaat kunnen wij morgen den schat reeds deelen.

Harry wierp een snellen blik op zijn makker en bromde tusschen de tanden:

— Hebben wij van deelen gesproken?

— Dat meen ik mij tenminste zeer goed te

herinneren en als dat niet gebeurd mocht zijn, dan zeg ik het je nu bij deze! Je hebt mij het document toevertrouwd om het te ontcijferen, ik heb het kostbare stuk in mijn zak en zonder mijn leiding kun je niets uitrichten, bedenk dat!

— Goed, goed, ik zeg niets meer, zeide Harry. Het blijft dus afgesproken, dat wij den schat gelijk opdeelen — altijd vooropgesteld, dat wij hem vinden.

— Nu, als wij hem niet vinden, zeide Jack luchtig, dan keeren wij eenvoudig weer terug — ik wordt weer de gewone apotheker en drogist te Vizianagram, welk baanje ik van tijd tot tijd afwissel met een goed geslaagde geldelijke onderneming, en jij kunt eenvoudig weer bediende worden, paardenknecht, als ik mij niet vergis, bij hetzelfde rijke Indische heerschapp, dat je dit document heeft doen vinden!

— Ik zou liegen dat het vooruitzicht mij bijzonder aanstaat, zeide de ander op grimmigen toon.

— Dat kan ik mij begrijpen, Harry Dayton, zeide Jack, want het is altijd beter zich in het goud te baden, dan paarden te roskammen en in en uit te spannen en steeds klaar te staan, om je meester ergens heen te rijden, wanneer hij daar lust toe krijgt, al was het in het hartje van den nacht. En zoo waar ik Jack Hargrave heet, hoop ik zelf morgen om dezen tijd een rijk man te zijn! Ik erken, dat ik daar altijd vurig naar verlangd heb.

De oogen van den jongen man — want hij kon niet veel ouder dan dertig jaar zijn — schitterden toen hij dit zeide.

Er was een hebzuchtige glans ingekomen en zijn niet onknap gelaat kreeg een afstootende uitdrukking.

De beide mannen reden nog een half uur door toen Jack Hargrave plotseling zijn paard inhield.

Zij waren den ingang van het kleine stadje Jashpur genaderd.

Ter rechterzijde van den weg lag in een vrij diepe terreinplooi een vervallen tempel, die reeds sedert menschenheugenis geen dienst meer deed.

De hooge smalle vensters waren tot zwarte onooglijke gaten misvormd, de zware ebbenhouten deur, die oorspronkelijk met zilver en ivoor ingelegd was geweest, hing half uit haar hengsels en van de sierlijke minaret was de top afgebrokkeld.

De bovenste omgang van den toren hing, als een reusachtige halskraag van een reus, troosteloos omlaag en werd nog slechts aan een kant vastgehouden.

Het witte gebouw scheen op dit oogenblik slechts tot toevlucht te strekken aan uilen en val-

ken, die in en uit vlogen door de bovenste vensters der minaret.

Jack Hargrave keek met de meeste aandacht naar den tempel en mompelde toen in zichzelf:

— Waarachtig, het ziet er uit als een van die geheimzinnige tooverpaleizen uit de Duizend en Een Nacht. Het zou mij niets verwonderen als er aanstonds een geweldige reus, of een schoone toovergodin uit te voorschijn trad. Nu, wij zullen wel zien, wat het in werkelijkheid is.

— Geloof jij, Jack, dat het wel heelemaal in orde is, wat wij hier doen? vroeg Harry Dayton met een sluwten blik in zijn kleine oogen.

Jack Hargrave wendde den spreker langzaam zijn scherp geteekend gelaat toe.

— Wat bedoel je met die onzinnige vraag? vroeg hij.

— Wel, het document komt ons toch niet rechtens toe. Ik heb het toch van mijn meester — afgenomen!

— Noem toch de dingen bij hun naam! riep Jack ongeduldig uit. Je hebt het gestolen en als jij dat niet gedaan had, dan zou ik zeker geen oogenblik geaarzeld hebben om dat te doen als ik er toe in de gelegenheid was geweest.

— Nu goed dan, ik beken dat ik het gestolen heb, bromde Dayton. Maar mijn meester moet natuurlijk bekend zijn met het bestaan van dat document.

— Dat is zeer twijfelachtig, riep Hargrave uit. Denk je dat iemand dat document niet dadelijk grondig is gaan bestudeeren?

— Waarom zou hij dat gedaan hebben? kwam Dayton. Hij kan het wel voor een merkwaardige oude papieras, maar zonder eenige waarde hebben beschouwd. Het was immers in het sanscrit geschreven, heb je mij verteld?

— Dat was het, ezel, maar wat zou dat! Je meester is immers een volbloed Indiër, en die kennen allen het sanscrit als wij het Engelsch. Je kunt er wel zeker van zijn, dat hij den schat dadelijk zou hebben weggehaald — als hij zelf maar geweten had, dat hij eigenaar was van het stuk!

— Dus dat zou hij niet geweten hebben? riep Harry Dayton in de grootste verbazing uit.

— Daar ben ik vast van overtuigd, antwoordde Hargrave kalm. Vermoedelijk heeft hij die schrijftafel, waarin jij het door een stom toeval ontdekte, door overerving in zijn bezit gekregen. Zeer waarschijnlijk heeft het meubel vroeger toebehoord aan een atstammeling van den Radja die den schat verborg.

— Neem mij niet kwalijk dat ik de opmerking maak, knappe mijnheer, zeide Harry Dayton met een hatelijken klank in zijn stem, maar er is toch nog een oplossing en die is, dat mijn meester het bestaan van dat document wel de-

gelijk kende, maar het cijferschrift niet heeft kunnen oplossen!

— Goed, laten wij dat dan maar aannemen! riep Hargrave ongeduldig uit. Hoe het ook zij, wij zullen nog hedennacht aan den arbeid gaan. Morgen hoop ik den schat te hebben gevonden en dan keer ik dadelijk terug naar Vizianagram en treedt onmiddellijk in het huwelijk met mijn lieve Lucie!

— Op het hooren van dien naam was het gelaat van den man die naast hem reed, plotseling tot een kwaadaardigen grijns vertrokken.

Hij wendde zijn gezicht snel af om die uitdrukking voor zijn makker te verbergen.

Hij wachtte even voor hij schijnbaar onverschillig vroeg:

— Ik wist niet dat het al zoover met jullie was.

— Ja, toch, riep Hargrave uit, en zijn gelaat had nu een geheel andere uitdrukking gekregen. Ik heb haar dezer dagen gevraagd —

— En zij heeft ja gezegd? vroeg de ander.

— Dadelijk!

— Heb je haar gevraagd, nadat ik je mededeeling van het document had gedaan?

— Een uur later!

— Dus — ik zelf heb er om zoo te zeggen, toe bijgedragen, dat je haar ten huwelijk gevraagd hebt?

— Goed beschouwd, ja, antwoordde Hargrave lachend. Jij bent als het ware als een huwelijksmakelaar tusschen ons geweest.

Plotseling maakte het paard van Harry Dayton zulk een geweldigen sprong vooruit, dat het zijn berijder zou hebben afgeworpen als deze niet zoo'n voortreffelijk ruiter ware geweest.

— Waarom geef je het dier zoo bloedig de sporen! riep Hargrave verontwaardigd uit. Je lijkt wel krankzinnig. Zie eens, het bloed loopt uit zijn flanken.

— Ik kon er niets aan doen, stamelde Dayton met een doodsbleek gelaat, terwijl hij het nog sidderende dier op den hals klopte, ik deed het niet met opzet.

Jack Hargrave keek zijn makker even onderzoekend aan en zeide toen:

Laat ons spoedig doorrijden naar de eerste de beste herberg. Wij zullen eenige uren rust nemen, voor wij de onderneming wagen en een goed maal zal ons verkwikken.

Zij reden het kleine plaatsje binnen, dat hoofdzakelijk door inlanders werd bewoond en stegen bij de eerste herberg, die zij tegenkwamen, en die door een tamelijk smerigen ler werd gehouden, af.

De waard ontving de Engelsche gasten met groote voorkomendheid, maar niet zonder eenige verbazing.

Het overkwam hem zeer weinig, dat hij vreem-

delingen, en dan nog wel Europeanen in zijn dorp zag.

— Waard, zeide Jack Hargrave op zijn gewonen, bevelenden toon, heb je een stal?

— Welzeker mylord, antwoordde de Ier, terwijl hij zijn vette handen wreef.

— Ik ben geen Lord, vriendlief, zeide Hargrave op verachtelijken toon. Waar ziet gij mij voor aan? Wel, als je een stal hebt, zorg dan voor onze paarden, zij hebben een langen tocht achter den rug.

— Moeten zij ontzadeld worden, Sir?

— Natuurlijk, de dieren zijn vermoeid en behoeven rust. Maar wacht eens, zoo viel hij zichzelf in de rede, terwijl hij zijn makker bij den arm greep en hem naar buiten bracht. Haal eerst de zakken onder de zadels weg, beval hij op zachten toon, die waard behoeft geen achterdocht te koesteren.

Dayton ging, hoewel schoorvoetend, weg, om het bevel uit te voeren en Hargrave trad de smerige gelachkamer weder binnen.

— Wij kunnen hier immers overnachten, waard? vroeg hij.

— Als gij u met een enkelen kamer voor u beiden tevreden stelt, zeker, antwoordde de Ier grijnzend.

— Hoeveel bedraagt de prijs?

— Twee roepijen, Sir! antwoordde de Ier, terwijl hij zijn gast op onbeschaamde manier aankeek.

— Twee roepijen? gij ondie! riep Hargrave woedend uit. Zijt gij van uw zinnen beroofd? Hoe durft gij zulk een onbescheiden prijs vragen voor een krot, als gij ons zonder twijfel zult aanbieden. Zijn de herbergen hier dan zoo zeldzaam?

— Dat niet, Sir, grijsde de waard, maar daarentegen wel de bezoekers! Mijn beide collega's in dit dorp zouden u precies hetzelfde vragen, dat kan ik u verzekeren!

Hargrave begreep wel, dat de man gelijk had.

Een Engelsche bezoeker was in deze streken zulk een zeldzaamheid, dat de weinige logementhouders hen op schrikbarende wijze plukten.

Hij schikte zich dan ook in het onvermijdelijke en zeide op norschen toon:

— Het is goed, ik neem de kamer!

— Hoe lang denkt gij te blijven, Sir?

— Wij gaan morgen weer verderop!

— Wilt gij dan niet van de schoone omstreken genieten? Gij zijt hier in het schoonste gedeelte van Haiderabad.

— Neen man, riep Hargrave ongeduldig uit. Wij komen hier voor zaken en hebben wel wat anders te doen dan de fraaie omstreken te bewonderen.

— Dat is jammer, Sir, zeide de waard zuchtend, nu hij zich het vooruitzicht op een goeden buit zag ontgaan. Maar ik zal dadelijk last geven, dat men uw kamer in orde maakt.

Hargrave grimlachte op grimmige wijze.

Hij begreep zeer goed, wat dat in orde maken te beteekenen had; een der Hindoebedienden zou eenvoudig een kruik water en een gebarsten kom in de kamer neerzetten en er zich van overtuigen dat de gaten in de klamboe om het bed niet al te groot waren.

— Gebruikt gij hier het middagmaal? vroeg de waard nog, toen hij op het punt stond om het vertrek te verlaten.

— Ja waard, antwoordde Hargrave. Wat hebt gij zoo al?

— Wij hebben een voortreffelijken lamsbout, Sir, waarbij gij witte boonen en linzen kunt krijgen. Ook heb ik in mijn kelder nog een paar voortreffelijke flesschen malaga.

— En wat zal ik daar voor moeten betalen?

— Drie roepijen per flesch, Sir.

Zoodra de man het woord gezegd had, bukte hij zich bliksemsnel.

En het was hoog tijd!

Want Hargrave had zijn karwats met den zwaren looden knop van de tafel gegrepen en die met kracht in de richting van den waard geslingerd.

— Maak dat gij wegkomt, gij afzetter, anders zal ik mijn revolver op u leegschieten! riep Hargrave.

De waard hield het zich voor gezegd en maakte dat hij weg kwam.

HOOFDSTUK VIII.

MISDAAD IN DEN TEMPEL.

Een half uur later zaten Harry Dayton en Jack Hargrave in de gelachkamer aan het middagmaal.

Midden op de ruw houten tafel, die met een vlekkerig tafellaken bedekt was, stond een groote aarden schotel, waarin een groot stuk lamsvleesch te midden van een eigenaardig sausje rondreef.

Daarnaast was aan den eenen kant een bak linzen en aan de andere zijde een schotel witte boonen neergezet.

Een homp grof brood voltooide het middagmaal.

En door een kwartier te dingen had Hargrave een kleine flesch Malaga voor anderhalve roepij weten machtig te worden.

De twee metgezellen aten zwijgend.

Toen zij gereed waren gaf Hargrave zijn makker ongemerkt een wenk en verliet de herberg.

Hij liep een eind den stoffigen weg op en even later voegde Dayton zich bij hem.

— Over een uur is het donker, zeide Hargrave. Wij zullen dan dadelijk aan het werk gaan. Waar heb je de zakken gelaten?

— Ik heb ze op onze kamer onder het bed gestopt.

— Mooi zoo. Let dan goed op wat ik zeg: Wij gaan aanstonds naar den stal en zien daar een lantaarn te krijgen. Een van de staljongens zal er ons wel een afstaan en anders nemen we haar eenvoudig.

— Dat zal achterdocht opwekken!

— Dat zie ik niet in! Wij hebben die lantaarn eenvoudig nodig om er bij te kaarten of iets dergelijks.

— En dan?

— Dan gaan wij, zoolang wij nog zien kunnen, naar den tempel, maar voor dien tijd zadelen wij een van de paarden, want 't kon wel eens zijn dat wij niet in staat waren zelf al het goud weg te halen.

Hargrave dacht even na en vervolgde toen:

— Het is zelfs nog beter om allebei de paarden maar mee te nemen en die in de nabijheid van den tempel vast te binden. Wanneer de schat niet zoo groot is, dat de beide paarden het kunnen dragen, dan moeten wij nog vannacht liever doorrijden naar Jagdalhpur, dat op slechts een uur afstands van hier is gelegen.

— Waarom dat?

— Omdat Jagdalhpur een groote stad is, en wij daar veel veiliger zullen zijn dan hier. Het lijkt mij hier een waar roovershol toe.

Dayton keek voor zich op den grond.

Er scheen iets in zijn geest te woelen.

Hij streek verscheidene malen met de hand over zijn oogen, en toen hij die weder wegnam, was zijn gelaat zeer bleek geworden.

Langzaam zeide hij:

— Ik keur je plan goed, Hargrave. Het blijft dus afgesproken, dat wij met de paarden naar den tempel gaan. Maar welke redenen zullen wij den herbergier opgeven?

— Dien zeggen wij in het geheel niets. Het heet, dat wij eenvoudig nog een avondrit gaan maken, alvorens wij ons ter ruste begeven.

— Goed, dat is afgesproken.

De beide mannen keerden naar de herberg terug en namen in de gelachkamer aan een der tafeltjes plaats.

Het vertrek begon langzamerhand in schemering gehuld te worden.

Toen het bijna donker was, stond Hargrave op en zeide tot den waard:

— Wij gaan nog een rit maken, herbergier! Maar het is hier een onveilige streek — wij mochten eens niet terugkomen — daarom zal ik je nu maar vast betalen voor wat we gegeten hebben.

Hij betaalde den waard en daarop begaven de beide mannen zich naar den stal.

Snel zadelden zij hun paarden, die van de vermoeienissen tamelijk wel gekomen waren.

Nadat dit geschied was, ging Dayton de zakken halen.

Hargrave zocht intusschen naar een lantaarn, die hij spoedig vond.

— Maar die kaars is bijna op! zeide Dayton fluisterend.

Dat hindert niet. Ik heb er twee bij mij gestoken voor wij weg gingen, antwoordde Hargrave.

— Zullen wij dan nu maar vertrekken?

— Ja, de duisternis is gevallen!

De mannen haalden hun paarden uit den stal en sprongen in den zadel.

Langzaam reden zij den weg op, die nu bijna niet meer te onderscheiden was.

Na tien minuten te hebben gereden, zagen zij

ter linkerzijde van den weg onduidelijk den witten tempel liggen.

Zij keken eerst eens om zich heen, ten einde zich te overtuigen, dat er niemand in de nabijheid was en lieten toen hun paarden van den weg gaan, tot zij vlak voor het witte gebouw stonden.

Zij stegen af, brachten de rijdieren achter den tempel, zoodat zij van den weg af onmogelijk konden worden gezien en begaven zich daarop weder naar de voorzijde van het verlaten bouwwerk.

Hargrave bekeek zorgvuldig de deur, voor zoover het in de duisternis mogelijk was, en zeide:

— Wij zullen er den koevoet bij noodig hebben! Met onze handen alleen zal het niet gaan! Ga hem eens halen, Dayton, hij is achter op mijn zadel bevestigd.

Dayton ging heen en kwam even later terug met een korten koevoet, die echter ruim voldoende bleek, om de wrakke deur te doen wijken.

Deze kraakte wel geducht, maar de tempel was ver van den weg verwijderd, en niemand was daarop te hooren.

Spoedig waren de hengsels geheel vernield en nu viel het den beiden mannen niet moeilijk, de deur verder te openen.

Zij traden binnen.

Een duffe lucht drong in hun neusgaten.

Boven, vlak onder het dak, deed zich een luid geruisch hooren; de roofvogels, in hun rust gestoord, vlogen verschrikt en toornig rond.

— Maak eens licht, Dayton, fluisterde Hargrave. Het is hier zoo donker als de hel. Ik kan geen hand voor oogen zien!

Naast zich hoorde hij het geluid van een lucifer die werd afgestroken en kort daarop werd het gelaat van zijn makker verlicht door het flikkerende vlammetje.

Het gelaat zag doodsbleek en Hargrave zag er een uitdrukking op, die hem verraste en eenigszins verontrustte.

— Ben je ziek, Dayton? vroeg hij. Je bent zoo bleek! Je bent toch niet bang, hoop ik?

— Ik bang? zeide Dayton op schorren toon. Ik ben voor geen dood of duivel bang! Het zal door de bedompte lucht in deze ruimte komen! Ik voel me een beetje duizelig — dat is alles!

— Tracht je daar dan tegen te verzetten, want wij hebben nu beiden onze krachten noodig!

Dayton mompelde iets onverstaanbaars en stak de lantaarn aan.

— De tempelruimte werd nu dadelijk duidelijk verlicht.

Zij had de gedaante van een langwerpig vierkant; de muren waren eertijds schitterend wit

geweest, maar thans van een onbestemde, vuilgrijze kleur, de vloer bestond uit groote platen van marmer, die door den invloed van regen en tijd hier en daar tot stof verpulverd waren.

Op geregelde afstanden stonden langs de wanden afgodsbeelden, die echter hun oorspronkelijke gedaante zoo goed als geheel hadden verloren.

Aan het uiteinde van de zaal, tegen een der smalle wanden, bevond zich een soort van altaar, waarnaast zich aan een kant een groot offerblok bevond, ten bewijze, dat deze tempel nog de vreeselijke menschenoffers aanschouwd had, die eeuwen geleden en zelfs nog tot voor vijftig jaren in sommige streken van Indië werden gebracht aan de wreede afgoden.

Hargrave had dit alles met zijn vluggen blik opgenomen.

Hij maakte nu zijn gordel los, en haalde daaruit een klein lederen zakje, dat hij opende. Er bevond zich een perkament in, met wonderlijke schriftteekens bekrast en een gewoon vel papier, waarop Hargrave de uitlegging van het gestolen document had neergeschreven.

Hij streek dit papier zorgvuldig glad en begon het te bestudeeren.

Dayton keek zwijgend toe.

Zijn gelaat was op een zonderlinge wijze vertrokken en kleine zweetdruppels parelden op zijn slapen. Zijn vuisten staken gebald in zijn zakken.

Van tijd tot tijd kuchte hij heesch.

Na tien minuten stond Hargrave van den vloer op en begaf zich naar het altaar.

— Hier moet het zijn, zeide hij, terwijl hij op het offerblok wees. Daaronder moet de schat begraven liggen.

— Maar wij zullen dat zware blok nooit van zijn plaats kunnen krijgen! riep Dayton uit. Hoe kan de man, die den schat hier begroef, dat dan gedaan hebben?

— Hij heeft waarschijnlijk dienaren medegenomen.

— Maar dat was gevaarlijk! Die kenden dan toch zijn geheim!

— Wees daar maar niet bang voor, zeide Hargrave op eigenaardigen toon. Kijk maar eens naar die donkere vlekken daar aan den muur! Weet je wat dat is?

Dayton trad nader en bekeek de vlekken.

Toen zeide hij op doffen toon, terwijl een lange huivering over zijn rug kroop

— Het is bloed. . . .

— Juist! De Radjah heeft, volgens de gebruiken van dien tijd, zijn dienaren, nadat zij hem hadden geholpen, eenvoudig om hals gebracht! Dat was in die tijden zoo bijzonder niet! En nu moeten wij eens over een middel denken, om

dien steen van zijn plaats te krijgen. Ik geloof, dat ik er al ben!

Hij verliet snel den tempel en Dayton hoorde hem een der paarden los maken.

Even later kwam zijn metgezel weder terug, het paard aan den toom voerende.

— Soliman zal het wel alleen opknappen, zeide hij lachend.

Hij wikkelde een lang touw los, dat achter het zadel was gebonden en sloeg het met de hulp van zijn makker om den offersteen.

Daarop maakten zij het uiteinde van het touw aan het zadel vast en Hargrave zette het paard met een paar vriendelijke woorden aan.

Het dier trok aan en de steen schoof langzaam van zijn plaats.

Een gat van ongeveer een halven meter in het vierkant werd onder den steen zichtbaar.

Zoodra het geheel vrij was, maakte Hargrave het paard weer los en bracht het weer naar buiten.

Toen hij terugkeerde vond hij Dayton met aandacht over het gat gebogen.

— Zie je soms al wat? vroeg hij spottend. Ik geloof dat je nauwelijks den tijd kunt afwachten. Maar wij zijn er nog niet. Eerst moeten wij in dit gat afdalen! Steek nog een kaars aan! Er mochten daar beneden eens slangen huizen! Dat komt zeer vaak voor in tempels die niet meer gebruikt worden.... pas op! gilde hij plotse-ling.

Meteen greep hij Dayton bij den arm en rukte hem met geweld opzij!

Het was hoog tijd!

Een afzichtelijke adder, van de vreeselijke soort der diamantslangen, was uit het gat gekropen en stond op het punt naar Dayton, die het dichtst bij stond, te bijten.

En zonder Hargrave's snel optreden, zou het reeds met hem gedaan zijn geweest! Deze greep het breekijzer en wierp het zoo behendig naar de slang, dat hij den kop van het monster verpletterde. Hij schopte het kronkelende lichaam van de adder van zich af en wischte zich het zweet van het voorhoofd.

Toen merkte hij spottend op:

— Je behoeft me volstrekt niet te bedanken, Dayton! Ik deed het graag voor je!

De ander stotterde eenige nauw verstaanbare woorden en bracht er toen met moeite uit:

— Vergeef het mij... Ik was zoo geschrokken! Zouden er niet meer slangen daar beneden zijn?

— Dat denk ik wel, ofschoon giftslangen nooit in grooten getale bij elkaar wonen! Wij zullen in ieder geval zeer voorzichtig zijn! Steek nu de kaars aan, zoo als ik je verzocht heb!

Met een hand die zonderling beefde stak

Dayton de kaars aan. Met de lantaarn mede verbreidde zij nu een vrij helder licht.

— Wij moeten wat voortmaken, zeide Hargrave, want als men ons licht van den weg afziet, dan kunnen wij onze plannen wel laten varen.

Hij hield de lantaarn boven het gat en keek aandachtig naar beneden.

— Ik zie en hoor niets meer, zeide hij gerustgesteld. Maar neem dien koevoet mee... We mochten er daar beneden toch nog een paar aantreffen... ik zal mijn revolver ook ter hand nemen, al zal ik er niet dan in den uitersten nood gebruik van maken.

Hij ging op den rand van de opening zitten en sprong naar beneden.

Toen hij stond kwam zijn hoofd juist boven den rand van het gat uit.

Hij moest dus bukken om verder te kunnen gaan.

Zijn lantaarn verlichtte een nauw en walge-lijk riekend hol, waarvan de muren uit marmen platen bestonden.

— Kom nu hier, Dayton! riep hij ongeduldig naar boven. Waar wacht je nu op? Wil je volstrekt dat men ons licht van buiten kan zien?

Langzaam kwam Dayton door het gat naar beneden.

Het was of hij aarzelde.

Hargrave keek hem verbaasd aan en haalde de schouders op.

Daarop ontvouwde hij het papier, dacht even na, en tastte toen met de hand over den wand die het verst van den ingang verwijderd was, tot hij een plaat had gevonden van een eenigszins donkerder kleur dan de anderen, ofschoon het verschil nauwelijks merkbaar was.

Hij zette de lantaarn neder en haalde zijn mes uit de scheede.

— Dayton, beval hij op korten toon. Mag ik je verzoeken ook eens wat te doen? Neem je mes en begin aan den anderen kant den steen los te maken!

Dayton gehoorzaamde zwijgend.

Binnen een kwartier hadden zij de kalk rondom den steen geheel weggekrabd en door het uiteinde van den koevoet tusschen de spleet te steken kon Hargrave vrij gemakkelijk de plaat losmaken.

Dayton nam haar weg en zette haar tegen den wand.

De beide mannen slaakten een kreet van woeste vreugde toen zij voor de gemaakte opening stonden.

In een kleine uitholling bevond zich een kistje van palisanderhout, met gouden banden en sloten beslagen.

Daarnaast lag een tamelijk groote zak van

groene zijde, met een zilveren ketting, uit zeer fijne schakels samengesteld, dicht gebonden.

Ieder der beide mannen greep haastig een der beide voorwerpen.

Zij knielden op den grond neder. Dayton wilde met zijn koevoet het kistje verbrijzelen, maar Hargrave hield hem tegen.

— Dat dient tot niets, zeide hij afkeurend. Wij kunnen de juweelen, die zich hierin zullen bevinden, veel beter in het kistje zelf overbrengen, dat bovendien groote historische waarde heeft.

Dayton wilde driftig iets tegenwerpen, maar hij hield zich in en wierp zijn metgezel alleen een woedenden blik toe, die dezen echter ontging.

— Wij moeten toch zien, of er werkelijk wat inzit! riep Dayton nijdig uit.

— Dat is iets anders! Maar dat gaat wel zonder het heele kistje te vernielen! Ik heb een paar loopers bij mij. Wacht maar....

Hij knielde naast het kistje neder en begon aan het slot te peuteren.

Dayton stond naast hem en wierp een blik op de opening van het gat, daarna op den groenen zak en tenslotte — op zijn hand die het mes nog omklemd hield — — —

Een afschuwelijke trek verscheen op zijn smal gelaat.

Langzaam ging de hand met het mes omhoog.

Maar op dat oogenblik stond Hargrave op en riep verheugd uit:

— Zie je wel — geduld overwint alles — het is open!

Hij nam het kistje en opende het.

Opnieuw ontsnapte hun een schreeuw van verwondering en blijdschap!

Het fraaie koffertje was tot aan den rand gevuld met kostbare gesteenten!

Daar lagen safieren, turkooizen, smaragden en topazen in overvloed, met diamanten, heerlijk fonkelende robijnen, amethisten en nog andere edelstenen!

Hargrave woelde er met beide handen in, terwijl zijn oogen fonkelden.

— Dat is een vermogen, mompelde hij. Een groot vermogen! Er is wel voor honderdduizend pond en wellicht voor twee of driemaal zoveel!

— En nu de zak! kreet Dayton, terwijl hij zoo ruw den fijnen zilveren ketting lostrok, dat hij brak — —

Een helder rinkelend geluid deed de mannen een juichkreet slaken.

Dat was de klank van goud!

Zij snelden toe, om de weggrollende goudstukken weder bijeen te zoeken.

Het waren gouden roepijen ter waarde van

ruim anderhalf pond sterling per stuk, weliswaar zeer oud, maar van het zuiverste gehalte; daar waren eveneens gouden dubloenen, Spaansche matten, gouden roebels uit den tijd van keizerin Catharina, die minsten twee pond waard waren!

Met beide handen graaide Dayton in den tot den rand gevulden zak.

Zijn oogen glinsterden als van een roofdier en zijn lippen waren krampachtig vertrokken.

— Er is in dezen zak wel voor veertigduizend pond sterling! hijgde hij.

— Op zijn minst, beaamde Hargrave, die zijn kalmte niet had verloren, ofschoon ook hij van vreugde trilde bij het zien van dezen grooten rijkdom, die hem eindelijk aan zijn doel zou brengen! Kom, wij zullen den zak weer toebinden met een sterk touw, en dan spoedig weg! Wij mogen hier niet verrast worden, want je weet wel, dat de Engelsche regeering geen gekscheren verstaat, als er van tempelschending sprake is, al wordt die tempel ook in geen eeuw meer gebruikt.

Onder het spreken had hij den zak dichtgebonden, het kistje gesloten en de lantaarn weder ter hand genomen.

— Ga vooruit, Dayton, beval hij en klim het eerst weer door het gat, dan zal ik je den zak aanreiken en vervolgens het kistje. Wat trillen je handen, man! Ik heb je nog nooit zoo gezien! Heeft het gezicht van al die schatten je zoodanig aangegrepen? Je ziet er uit als een geest! Vooruit! Niet getalmd! Wij moeten over een half uur ver van hier zijn!

Dayton bromde iets en ging vooruit.

Hij heesch zich aan den rand van de opening op en stond spoedig weder naast het gat in den vloer van den tempel.

— Pak aan! beval Hargrave, terwijl hij den zwaren zak optilde en zijn metgezel door het gat toestak.

Dayton nam de zak aan en legde hem naast zich neder.

— En nu het kistje, vervolgde Hargrave op vroolijken toon. Dan is onze taak volbracht — en over een maand kunnen wij van onze rijkdommen genieten!

Plotseling deed een duivelsch gelach hem verschrikt ophouden.

— Wij? schreeuwde Dayton met afschuwelijk verwrongen gelaat. Wij? — Je wilt zeggen ik — ik alleen! Voor mij zijn al die schatten! Ik stal het document en mij komt alles toe!

Hargrave stiet een vloek uit en wilde naar zijn revolver grijpen die hij reeds weder in de tasch had gestoken — —

Hij had er echter den tijd niet toe — —

Dayton zwaaide den koevoet, dien hij achter zijn rug verborgen had gehouden en liet hem

uit alle macht op het hoofd van zijn metgezel neerkomen.

Het bloed spatte hem tegen de moordenaars-handen.

Met een doffen zucht gleed Hargrave op den grond.

Een zacht gerochel en toen was alles stil —

De moordenaar boog zich over den rand van het gat en luisterde aandachtig.

Niets deed zich hooren.

Dayton stond langzaam op en veegde zich met de hand over het voorhoofd.

Maar een kreet van walging ontsnapte hem, hij rook den zoetigen geur van het bloed, dat

aan zijn handen kleefde en dat hij over zijn gelaat had gesmeerd.

Als door duivels bezeten gritste hij snel den zak en het kistje bijeen en vloog den tempel uit de lantaarn op den vloer achterlatend.

Hij laadde den zak op het paard van den vermoorde en maakte het dier los, waarna hij op den rug van zijn eigen paard sprong, het kistje met de juweelen, dat hij in een ouden zak gewikkeld had, onder den arm klemde, en rende spoorslags den weg op, dien hij en de verslagene dien middag te zamen waren afgereden, op weg naar den schat in den tempel.

HOOFDSTUK IX.

BESLUIT.

Jack Hargrave hief het hoofd op, dat hij in de handen begraven had, toen hij zijn geschiedenis verhaald had.

Hij glimlachte flauwtjes toen hij zeide:

— Het overige is spoedig verteld. Die ellendeling van een Dayton wist mijn lieve Lucie te overtuigen dat ik dood was en haar over te halen zijn vrouw te worden. Hij is nu dood, maar nu nog schreeuw ik het hem toe: Hij heeft haar als een beest behandeld, al dien tijd. Ja, ik heb een jaar lang ziek gelegen aan mijn wonden; de bewoners van Jashpur hadden licht gezien in den tempel en ook de hoefslagen van de wegijlende paarden gehoord. Toen zij mij vonden, was ik reeds weder bijgekomen uit mijn bewusteloosheid en had nog een aantal goudstukken, die over den grond verspreid lagen, op mijn borst weten te verbergen. Het zijn dezelfde goudstukken, die ik den schurk in het gelaat heb geslingerd, toen ik als rechter voor hem trad!

Hargrave zweeg even en vervolgde toen:

— Het heeft jaren geduurd voor ik zijn spoor had teruggevonden, maar de wraakzucht maakte mij scherpzinnig. Door hard te werken, zelfs als bediende, wist ik den overtocht naar Londen bijeen te schrapen. Ik begreep dat ik als chauffeur, die voortdurend bij den weg is, de meeste kans zou hebben om hem te ontdekken, want natuurlijk zou hij een valschen naam hebben aangenomen.

— Op een middag bracht een toeval mijn lieve

Lucie op de standplaats die mijn patroon mij had aangewezen. En God zegen haar, zij had medelijden met den armen ongelukkige, die ik was! Ik bracht haar naar het huisje in Astley Road, maar ik heb haar, dat zweer ik u, nooit gezegd wat mijn plannen waren! Ik had echter gezworen het te doen en nog heb ik er geen spijt van. Van haar wist ik natuurlijk waar hij woonde en welken naam hij droeg. Ik had een buitengewoon vergiftige slang uit Indië overal met mij medegevoerd. Door mijn goede getuig-schriften wist ik een plaats als bediende bij hem te krijgen en nu was zijn vonnis geveld! Toen op dien bewusten avond alle bedienden sliepen, sloop ik, gewapend met de mand, waarin de slang zat, naar zijn kamer. Ik had een scho-teltje in mijn zak en een klein beugelfleschje melk, om het reptiel te kunnen lokken — als ik het overleefde ten minste. De ellendeling sliep, toen ik naast zijn bed stond en ik had hem kunnen neerstooten, maar dan zou mijn wraak slechts onvolledig zijn geweest. Neen, hij moest weten, dat er nog een Gerechtigheid op aarde bestaat. Ik maakte hem wakker en nooit zal ik de uitdrukking van afgrijzen vergeten, die zich op zijn gelaat vertoonde, toen hij mij herkende, want gij begrijpt, dat ik mij goed vermomd had, toen ik mij als bediende kwam aanmelden. Hij wilde naar zijn revolver grijpen, die in een kast voor zijn bed lag, maar stootte in zijn drift het kleine meubel om! De Voorzienigheid wilde dat

zoo! Toen heb ik hem al mijn walging in het gelaat gespuwd en hem uit zijn bed gesleurd. Hij begon te gillen, maar ik sloeg hem op den mond en nu begreep hij, dat tegenstand niets baten zou. Ik zeide hem, dat hij nog een kans had en dat hij verstandig zou doen die niet te laten glippen.

Wij zetten ons aan weerszijden van de tafel en daar midden op plaatste ik de mand met den Rechter, dien ik had medegebracht. Ik opende haar snel en het reptiel kroop te voorschijn. Ik zal u een beschrijving besparen, van het vreeselijke half uur, dat toen volgde. En toch, ik bezweer het u, ik was zoo kalm als ik nu ben! Ik wist, wien de slang zou bijten. Het afschuwelijke beest kroop van den een naar den ander over de tafel rond en liet zich toen langs een der pooten op het tapijt afglijden. En daarop was het in vijf minuten afgelopen! De slang kroop tegen het bloote been van Harry Dayton op — — — hij slaakte een gil en wilde het monster wegtrappen — — — — maar het was te laat!

Hij was gebeten!

Ik stond snel als de bliksem op, vulde het schoteltje met melk, dat ik in den hoek neerzette en wachtte. Het duurde niet lang, of ik hoorde een zwakken plof, de slang had zich van het been van mijn doodsvijand laten vallen en kroop naar het schoteltje melk, waarvan het ijverig begon te drinken. Ik plaatste het monster snel een soort gaffel achter den nek, zooals men ook in Zuid-Amerika wel gebruikt om giftslangen te vangen, greep haar stevig beet en slingerde haar weder in de mand, die ik snel sloot. Daar ik wel begreep, dat men mij onmiddellijk zou verdenken als ik vluchtte, besloot ik kalm de komst van de justitie af te wachten. En nu weet gij ook

het slot van mijn geschiedenis, heeren! Gij acht mij zeker een groot misdadiger?

Raffles stond op en zijn stem trilde toen hij langzaam zeide:

— Het is niet aan ons om u te richten. De slang had ook u kunnen bijten! Gij hebt u gewroken over een afschuwelijke misdaad, die aan u en aan haar, die uw vrouw had moeten worden gepleegd is. En ik ben niet de man, die het recht heeft u daarvoor ter verantwoording te roepen.

Hij trad naar de deur en hield haar wijd open.

— Lucie Bridgewater en Jack Hargrave, gij kunt dit huis weder verlaten, zooals gij gekomen zijt! Gij zijt vrij! Als er een Gerechtigheid hierboven bestaat — dat zij u dan richt! Ik wil daar niet de hand in hebben!

Lucie en Jack waren beiden opgestaan.

Zij hadden elkander bij de hand gevat en het was alsof de vrouw den man steunde.

Met gebogen hoofd schreden zij beiden naar de deur.

Daar keerden zij zich nog eens om en wierpen een blik op den Grooten Onbekende, een blik, dien hij nooit zou vergeten.

— Vaarwel! riepen zij beiden bijna tegelijkertijd.

Het volgende oogenblik viel de deur dicht.

Langen tijd zeide beide vrienden geen woord.

Toen sprak Raffles op zachten toon, terwijl hij zijn hand over de oogen streek:

— De hemel moge het mij vergeven, als ik er slecht aan gedaan heb — maar ik kon niet anders! Het leven dezer beide ongelukkige menschen is voorgoed geknakt! Geen aardsche rechter kan hen zoo zwaar straffen, als het Noodlot hen reeds gestraft heeft!

De volgende aflevering bevat:

't Verdwenen Document.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885